

27th January 1970] [திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாஷா]

திருப்பிவிடுவதால், பெருத்த அளவு பாதிக்காது. இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதினால், இராமநாதபுரம் மாவட்ட உழவர்கள் இன்னலுக்கு உள்ளாக்கப்பட மாட்டார்கள் என்று உறுதி சொல்லப்படுகிறது.

IV—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

MR. CHAIRMAN: We resume the discussion on the Governor's Address. The hon. Member Thiru T. K. Shanmugam will now speak.

* திரு. டி. கே. சண்முகம் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, ஆளுநர் உரையின்மீது நன்றி தெரிவித்து, அதனை வரவேற்கும் முறையில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் பிரிவினில் நமக்கெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கும் ஆற்றொணைத் துயரத்தைச் சித்தரிக்கும் வகையில் ஆளுநர் அவர்கள் பெருமைக்குரிய வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நம் உள்ளங்களை உருக்கும் முறையில் அதனை வெளிப்படுத்தி தன்னுடைய உரையைத் தொடங்கி இருப்பதற்காக அவர்களைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. என்றும் காணாத வகையில் சென்ற ஆண்டு நிலவிய பயங்கரமான வறட்சி நிலையை பொறுமையுடனும் திறமையுடனும் சமாளித்த தமிழக அமைச்சரவைக்கு நாம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையில் வறட்சி நிலைபரணம் பற்றி விரிவாகத் தொகுத்துக் கூறப் பட்டிருக்கிறது. அரசினர் எடுத்துள்ள முயற்சிகளையும், சாதனைகளையும் தெள்ளத் தெளிவாகச் சொல்லி இருக்கிறார். மத்திய அரசிடம் உரிமையுடனும் அதே சமயத்தில் கண்டிப்புடனும் நடந்துகொண்டு நிதி உதவி பெற்ற தமிழக முதலமைச்சர் மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் பாராட்டிற்குரியவராவார். அடித்தபடியாக, நெல், அரிசி போக்கு வரத்திற்குத் தடையை நீக்கி இருப்பதை நான் உளமாறப் பாராட்டுகிறேன். தடை அகற்றப்பட்டதன் காரணமாக நமது தேவைக்கு நல்ல அரிசி தாராளமாகக் கிடைக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். அதே நேரத்தில் சென்னை மாநகரத்திலும் கோயமுத்தூரிலும் இதுவரை இருந்து வந்தது போல ரூ. 200-க்குக் குறைந்த வருமானம் உடையவர்களுக்கு படியரிசித் திட்டத்தின் கீழ் அரிசி வழங்கப் படும் என்ற செய்தி பெரும் ஆறுதல் அளிக்கக் கூடியது. என்னுடைய வேண்டுகோள் ஒன்றையும் இந்த சமயத்தில் அரசுக்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கலைத்துறையில் இருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் நிரந்தரமான வருவாய் உடையவர்களல்ல. நாடகங்களிலும், திரைப்படங்களிலும் அவ்வப்போது தான் சிறு ஊதியம் கிடைக்கிறது. சில மாதங்களில் ரூ. 300 400 வருவாய் கிடைக்கலாம். சில மாதங்களில் வருவாயே கிடைப்பதில்லை மாதம் இவ்வளவு வருவாய் என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாத அவல நிலையில் தான் பெரும்பாலான கலைஞர்கள் வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே கலைத்துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களின் விண்ணப்பங்களை மிகவும் பரந்த உள்ளத்தோடு கவனித்து உடனடியாக ஆவன செய்யும்படி அதிகாரிகளுக்கு ஆணை பிறப்பிக்குமாறு மாண்புமிகு உணவுத் துறை அமைச்சர் அவர்களைப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாநில சுயாட்சி பற்றிய ஆளுநர் அவர்களுடைய கருத்துக்கள் இந்த மாநிலத்திற்கு சுய ஆட்சி கோரிப் பாடுபட்டு வரும் தமிழரசுக் கழகத்தினருக்கு சிறந்த ஆதரவளிப்பதாகவும், நம்பிக்கையளிப்பதாகவும் இருக்கிறது. இதனை ஆய்வு செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள குழுவின் அறிக்கையை ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதாக ஆளுநர் அவர்கள் அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது பொருள் நிறைந்த வார்த்தையாகும். இந்தப் பொருளையும், இன்றைய அரசாங்கத்தினுடைய துடிப்பையும் உணர்ந்து இக்குழுவின் விரைந்து செயலாற்ற முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. டி. கே. சண்முகம்] [27th January 1970]

அடுத்தபடியாக, பொங்கல் புத்தாண்டில் இரண்டாம் நாளை திருவள்ளுவர் நாளாக அரசு அறிவித்திருப்பதைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறேன். இந்த ஆண்டு நடைபெற்ற திருவள்ளுவர் விழாவில் மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் கூறியதுபோல, வருகிற ஆண்டில் திருவள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுவிழா தமிழக அரசின் சார்பில் தமிழ்நாடுக்கும், தமிழர் வாழக் கூடிய நாடுகளில் எல்லாம் சிறப்பாக நடைபெறும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அரசு அலுவலர்களுக்குக் கொடுத்து வருவதுபோன்ற ஒய்வு ஊதியங்களை நகராட்சிப் பணியாளர்களுக்கும் அளிக்க அரசு முன் வந்திருப்பதை நான் மிக மிகப் பாராட்டுகிறேன்.

இவ்வளவு பாராட்டிற்குரிய ஆளுநர் உரையில் எனக்குத் தோன்றும் சில குறைகளையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நான் காணும் குறைகள் தோழமைக் கட்சியைச் சார்ந்தவன் என்ற உணர்வுடனும் உரிமையுடனும் சொல்லப்படுபவாகும். எல்லாத் துறைகளிலும் தமிழ் அரியணை ஏற வேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடன் செயலாற்றி வரும் தமிழக அரசினை நான் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் ஆளுநர் உரையில் மாநில மொழியைப் பற்றிய கருத்து ஏதும் இல்லாதது ஒரு குறையாகவே எனக்குத் தோன்றியது. தமிழ் வளர்ச்சி பற்றி அரசின் இன்றைய கருத்துக்கள் ஆளுநர் உரையில் இடம் பெற்றிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். இனி வரும் ஆண்டுகளிலாவது இதனை கவனத்தில் கொண்டு மொழித் திட்டம் பற்றிய கொள்கையை சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டில் பாடமொழி தமிழாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பது அரசின் கொள்கை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி லட்சுமி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் இது பற்றி கருத்து அறிவித்தபோது, பாடமொழி தமிழாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது; இது பற்றிய முடிவை மாணவர்களின் பெற்றோருக்கே விட்டு விடவேண்டுமென்று கூறினார். அவர்களுடைய தந்தையார் திரு சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் என்னோடு ஓரளவிற்கு நெருங்கிப் பழகியவர். அவர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சங்கீத வித்வத்சபை விழாவில் தமிழர் நிறைந்த அவையில் தமிழ்ப் பாடல்களைத்தான் பாடவேண்டுமென்று கலைஞர்களைப் பார்த்து வலியுறுத்தினார். “வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி, வாழிய வாழியவே” என்ற மகாகவி பாரதியாரின் பாடலை 1935-ஆம் ஆண்டில் “மேனகா” திரைப்படத்தில் பாடியதற்காக எங்களைப் பாராட்டிப் பேசினார். அவருடைய கொள்கைகள் எனக்கு ஓரளவு தெரியும். அவருடைய திருச்செல்வியார் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை சொல்கிறார்கள் என்று எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு பெரிய தலைப்புகள் போட்டு விளம்பரம் கொடுக்க சில தமிழ் பத்திரிகைகளும் நம்மிடையே இருந்து வருவதுதான் எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. இது போன்ற சிறிய சலசலப்புகளால் தமிழக அரசு கொஞ்சமும் தயங்க வேண்டாமென்றும் மொழிக்கொள்கையில் கனிவுடன் செயலாற்ற வேண்டுமென்றும் தமிழரசுக் கழகத்தின் சார்பாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடி, ஆளுநர் உரையில் பல்வேறு திட்டங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன. பஞ்சாலை, உருக்காலை, விசைத்தறி, இவ்வாறு தொழில்வளம் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு தொழில் வளம் எப்படி இன்றியமையாததோ, அதே போல கலை வளமும் இன்றியமையாதது. ஆனால், ஆளுநர் உரையில் கலைத்துறை சம்பந்தமாக எந்தக் குறிப்பும் இல்லையே என்று எனக்குக் கொஞ்சம் கவலையாகத்தான் இருக்கிறது. தொழில் வளம், கலை வளம் இவை இரண்டும் நாட்டின் இரு கண்கள் போன்றவை. தொழில் வளம் பற்றி அரசின் கொள்கை, திட்டங்கள் என்ன என்பதைப் பற்றி ஆளுநர் உரையில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போல், கலை வளம் பற்றிய அரசின் கொள்கைகளையும் அறிவித்திருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து, பொதுவாக தென்னகம், அதிலும் சிறப்பாக தமிழகம் கலை வளத்திற்குப் பெயர் பெற்ற, வரலாற்றுச் சிறப்பு

27th January 1970]

[திரு. டி. கே. ஷண்முகம்]

வாய்ந்த பகுதி. பல்வேறு துறைகளிலும் நாம் பெற்றிருக்கும் அந்த வசூலாற்றுச் சிறப்புகள் இன்று தேய்ந்துகொண்டு வருவதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முதலாவதாக, நாடகங்களைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் நாடகங்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் பெயர் சூட்டுவதும், தமிழ் நாடகப் பாத்திரங்கள் ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டும் சேர்ந்த மணிப் பிரவான நடையில் பேசுவதும் சாதாரண நிகழ்ச்சியாக இருக்கிறது. எப்படியாவது மக்களைச் சிரிக்க வைக்க வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்தோடு தான் இன்று பெரும்பாலான நாடகங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

அடுத்தபடியாக, திரைப்படங்களைப் பொறுத்த வரையில், மகளோடு தாயுந் தந்தையும் உட்கார்ந்து இன்று வெளிவரும் பெரும்பாலான படங்களைப் பார்க்க முடியாது. திரையில் வரும் காதல் காட்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு அருகிலே அமர்ந்திருக்கும் மக்களைக் கூச்சமின்றி தகப்பன் பார்க்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட மட்ட ரகமான காட்சிகள் மலிந்து விட்டன. கலை நுணுக்கம், நடிப்புத் திறன் இவற்றிலெல்லாம் தமிழ்ப் படங்கள் மிக உயர்ந்திருக்கின்றன. அதிலே ஒன்றும் ஐயப்பாடு கிடையாது. அதே நேரத்தில் தமிழ் நாடகம், பண்பாடு இவற்றுக்கெல்லாம் சமாதிகட்டப்படுகிறது. நாடகம், திரைப்படம் இவற்றைப்பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள் நம் முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள். ஆகவே அதைப்பற்றி நான் அதிகம் விளக்கத் தேவை இல்லை. ஆபாசம் என்று நான் குறிப்பிடும்போது, கட்டிப்பிடித்து உருளும் காதல் காட்சிகளைப் பற்றி மட்டுமே கூறவில்லை. இரு பொருள் படுப்படியான பாடல்களை அமைப்பது, உரையாடலில் வரும்படி எழுதுவது, இவை எல்லாம் சகஜமாகக் காணப்படுகிறது. மற்ற மாநிலங்களில் எப்படி இருக்கிறதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் தமிழர் நாடகம் மிகப் பழமையான நாடகம். அப்படிப்பட்ட நாடகம், பண்பு இவற்றிற்கு ஊறு விளைவிக்கும் இந்தப் போக்கினைத் தடுக்க வேண்டுமென்று நான் தமிழக அரசினைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மக்களாட்சி நடைபெறும் நாட்டில் இவற்றை எல்லாம் தடுக்க வழி இல்லை என்ற சொல்லிவிடக்கூடாது. ஒரு புறம் உள்ளத்தில் வரக்கூடிய நோய்களை எல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து, அவைகளைத் தடுக்க முடியும் என்ற உணர்வு இருக்கையில், தமிழர் சமுதாயத்திற்கே வரக்கூடிய இத்தகைய நோயைக் கண்டறிந்து அதைத் தடுக்க முன் வருவது நம்முடைய தலையாய கடமையாகும். தமிழர் நாடகமும், பண்பும் பாதுகாக்கப்படவேண்டும். அதற்கு நம்முடைய கல்வியமைச்சர் நாவலர் அவர்களும், முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களும், ஏனைய அமைச்சர்களும் வாய்ப்பு நேரும்போதெல்லாம் பொது மேடைகளில் இத்தகைய ஆபாசங்களைக் கண்டனம் செய்வதன் மூலம் மக்களைத் திருத்த முடியும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தாசூர் நாடக அரங்கத்தைப்பற்றி இந்த மன்றத்திலே முன்பும் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. நான் இந்த மன்றத்திலே அதைப் பற்றிக் கேட்போது மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் தாசூர் அரங்கம் மிக விரைவிலே இந்த ஆண்டிலேயே கட்ட ஆரம்பிக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அப்படி அவர்கள் சொல்லியது 1969-ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் 1969-ம் முடிந்து விட்டது 1970-லே நிற்கிறோம். இன்று வரை அதற்கான முயற்சி எதுவும் நடைபெறவில்லை என்பதை நான் பணிவோடு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். ஆந்திரம், கேரளம், கர்நாடகம் ஆகிய மாநிலங்களில் தாசூர் அரங்கம் கட்டிமுடித்து பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. கலைவளம் செறிந்த நம் தமிழகத்தில் தாசூர் அரங்கம் அமைப்பதில் காலம் தாழ்த்தும் நிலை வருந்தத்தக்கது என்பதைத் தாழ்மையோடு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். முன்பு ஒரு முறை அமைச்சர் மாண்புமிகு மாதவன் அவர்கள் கல்வித் துறைப் பொறுப்பினை ஏற்றிருந்தபோது, தாசூர் நாடக அரங்கம் அமைப்பதற்கு ஆன செலவைப் பற்றிய என் கேள்விக்குத் தெளிவான விடை கிடைக்கவில்லை. அதை நான் அப்போதே எடுத்துக் காட்டினேன். 'ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் குறித்த விளக்கக் குறிப்புகள்' என்ற தமிழ் நாடு அரசு வெளியிட்டில் 139-ஆம் பக்கத்தில் தாசூர் நினைவு அரங்கத்தைப் பற்றிய குறிப்பில் அச்சப்பிழை நேர்ந்து விட்டதாக அப்போது அறிவிக்கப்பட்டது. எப்போது அந்த அரங்கம் கட்டி முடிக்கப்பெறும் என்ற விளக்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. டி. கே. ஷண்முகம்]

[27th January 1970]

அடிப்படைக்கல் நாட்டி 9 ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. கலைஞர் ஆட்சி வந்த பிறகும் கூட அது நடைபெறவில்லை என்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. இதைப்போன்ற கலைத்துறை சம்பந்தமான காரியங்கள் சரியாகக் கவனிக்கப்படவேண்டுமென்றால், கலை, கலாச்சாரத்துக்கு தனியாக ஒரு அமைச்சர் இருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து; பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும் இன்றைய முதல்வர் மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்களும் முன்பெல்லாம் பல கூட்டங்களில் கலைத்துறைக்குத் தனி அமைச்சர் வேண்டும் என்று வலியுறுத்திப் பேசியதை நானே கேட்டிருக்கிறேன். முன்பும் நான் கூறியிருக்கிறேன். இன்றும் கூறுகிறேன். கலைத்துறைக்கு என்று ஒரு தனி அமைச்சரை நியமித்தால், கலை சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றிக் கலந்து கொள்ளுவதற்கும் உடனடியாகச் சீர்திருத்துவதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கும் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய அரசில் கலை, கலாச்சாரத் துறைக்கு என்று தனியாக அமைச்சர் முன்பு இருந்ததை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அவ்வாறு தனியாக அமைச்சர் இருந்தபோது கலைத் துறைக்கான பல நல்ல காரியங்கள் நடைபெற்றதும் நமக்குத் தெரியும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இப்பொறுப்பை ஏற்கத் தகுதி வாய்ந்த கலைஞர்கள் இருப்பதையும் நான் நன்றாக அறிவேன். அப்படிப்பட்ட கலைஞர்கள் படைத்த ஒருவரிடம் இந்த அமைச்சர் பொறுப்பை ஒப்படைத்தால், கலை வளர்ச்சிக்கு நல்ல முறையில் செயலாற்ற முடியும் என்று பணிவோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக, ஒன்றை மட்டும் கூறி என் நன்றியுரையை முடித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சங்கீத நாடக சங்கத்தின் சார்பில் பரிந்துரைக்கப் பெற்ற சிறந்த கலைஞர்களுக்கு வழங்கி வருகிற மானிய உதவி ஏறத்தாழ 60 கலைஞர்களுக்கு சென்ற 1½ ஆண்டுகளாகக் கிடைக்கவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இக் கலைஞர்களைப் பற்றிய மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருடைய விசாரணைகள், பரிந்துரைகள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. கலைஞர்களின் வாழ்வு இப்போதோ இன்னும் சற்று நேரத்திலோ என்ற நிலையில் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு மத்திய அரசின் உதவி விரைவில் கிடைக்க உடனடியாக முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு அரசினரை மிக்க பணிவோடு கேட்டுக்கொண்டு இந்த அளவோடு ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி கூறி அமைகிறேன்.

திரு. எம். அய்யாசாமி : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் உரையின்மீது சில வார்த்தைகள் கூறி என் கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்னாலே பேசிய ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலர் எதிர்க் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் எங்களைப் பாராட்டவில்லை என்ற குறையை வலுவாக அழுத்திக் கூறிக்கொண்டிருந்ததை நான் கேட்டேன். என்ன செய்வது? எப்படிப் பாராட்டுவது? என்று சொல்லும்போது பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது. என்றாலும் என்ன செய்வது? தோழமைக் கட்சிகளிலுள்ளவர்கள் எல்லாம் பாராட்டுபவர்களாக இருக்கும்போது, குறைகளைச் சட்டிக்காட்டி, கோரிக்கைகளை எடுத்துச் சொல்லுவார்கள் தான் யார்? எங்களைத் தவிர யாருமே இல்லை. இதை நினைக்கும்போது, கிடைக்கும் கொஞ்ச நேரத்தையும் அவர்களைப் பாராட்டுவதிலேயே செலவழித்துவிட்டால் குறைகளை எப்படிச் சொல்லுவது, யார்சொல்லுவது என்பதையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair)

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு தர்மராஜ் சந்தோஷம் அவர்கள் பேசும் போது, நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மிக அதிகமாகப் பெருகியிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். இது அநேகமாக உறுப்பினர்களுக்குப் பெரும்பாலும் தெரிந்திருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன். இது மிக மிகக் கவலைப்படவேண்டிய நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. மின்சார வாரியத்திலிருந்து 1,500 இடங்களுக்கு ஆட்கள் தேவை என்று பத்திரிகையில் விளம்பரம் போட்டால், 1½ லட்சம் விண்ணப்பங்கள் வந்திருக்கின்றன. அதுவும் ஆள் 1-க்கு ரூபாய் ஆறு போஸ்டல் ஆர்டர் அனுப்பி வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. ஆகவே, நாட்டில்

27th January 1970] [திரு. எம். அய்யாசாமி]

வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எந்த அளவுக்கு உச்ச நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை இதிலிருந்து நாம் ஒருவாறு புரிந்து கொள்ளலாம். நாட்டில் இருக்கும் இந்தக் குறையை நீக்க அரசாங்கத்தில் எந்த உருப்படியான திட்டமும் இருப்பதாக ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிடப்படாமல் இருப்பது உண்மையிலேயே நாட்டிலேயுள்ள படித்த இளைஞர்களுக்கும் மற்ற பொது மக்களுக்கும் ஏமாற்றம் அளிப்பதாகும். ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளாக நாட்டிலுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மிகப் பெரிய பயங்கரமான சூழ்நிலையை உருவாக்கிவருகிறது என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமாக இப்போது ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற விஷயம் மிக மிக யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அது தான் விசைத் தறியைப் புகுத்துவது என்ற கொள்கையைக் கைக்கொண்டிருப்பதாகும். பல வருஷங்களாக தமிழ்நாட்டில் ஏற்கெனவே இருந்த காங்கிரஸ் அரசு மிகவும் நிதானமாக பரிசீலனை செய்து தான் விசைத்தறி புகுத்துவதைத் தாமதப்படுத்தி வந்தது. விசைத் தறி புகுத்துவதைத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் அனைவரும் கடுமையாக எதிர்க்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு ஏற்கெனவே இருக்கும் குறைந்த அளவு வேலை வாய்ப்பையும் இழக்க நேரிடுமோ என்ற பயம் அவர்கள் மத்தியில் இருந்து வருகிறது அப்படி விசைத் தறி புகுத்தப்படுவதால், பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு நிலங்கள் ஒப்படை செய்யப்படும், அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்குப் படிப்பு வசதி செய்து கொடுக்கப்படும் என்று ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பார்த்து, “கைத்தறி நெசவாளர்களே, உங்களுக்கெல்லாம் நிலம் ஒப்படைக்கிறோம், இந்தத் தொழிலை விட்டு விட்டுப் போங்கள்” என்று மறைமுகமாகச் சொல்வதாகவும், “உங்கள் குழந்தைகளுக்கு இலவசக் கல்வி, உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கிறோம், இந்தத் தொழிலை விட்டு விடுங்கள்” என்று சொல்வது போலவும் இருக்கிறதே தவிர, அந்தக் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு மாற்றுவேலை அளித்து உதவும் திட்டம் எதையும் அறிவிக்கவில்லை அப்படி அறிவித்திருந்தால், அவர்கள் நிம்மதியோடு இருக்க முடியும் உண்மையாகவே தமிழ்நாட்டில் கைத்தறி நெசவு ஒரு மிக முக்கியமான தொழில் சுமார் 30 லட்சம் குடும்பங்கள் நெசவுத் தொழில் செய்து வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்களாக இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மிகப் பெரிய தொழிலாக அதுதான் மக்கள் மத்தியில் பரவலாக எல்லா இடத்திலேயும் பரவியிருக்கிறது. அந்தத் தொழிலுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் தன்மையில் விசைத் தறிகள் புகுத்தப்பட்டால், கைத்தறி நெசவாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகவே, அவர்கள் இதை நீண்டகாலமாக மிக்க கடுமையாக எதிர்த்து வருகிறார்கள். அவர்களுடைய எதிர்ப்பைப் பற்றி அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால், அவர்களுடைய ஜீவாதாரமான பிரச்சனை, வாழ்க்கைப் பிரச்சனை. ஆகவே விசைத் தறியைப் புகுத்துவது என்ற முடிவுக்கு அரசாங்கம் வருவதென்றால், அதனால் பாதிக்கப்படும் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு மாற்றுவேலைக்கு ரூ. திட்டம் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, அதன் பிறகு விசைத்தறியைப் புகுத்த வேண்டும். அப்படியில்லாமல், நிலம் தருகிறோம், குழந்தைகள் படிப்புக்கு வசதி செய்து தருகிறோம் என்று சொல்வதில் பொருள் இல்லை. ஏற்கெனவே படித்தவர்களுக்கு வேலையில்லாமல் 1,500 இடங்களுக்கு 1½ லட்சம் பேர்கள் அபிவிருத்திப் போடும் நிலைமை இருக்கும்போது, கைத்தறி நெசவாளர்களின் குழந்தைகளையும் படிக்க வைத்து உதவி செய்கிறோம் என்று சொல்வது உண்மையில் அவர்கள் கஷ்டத்தைப் போக்கும் திட்டமாக அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆகவே விசைத்தறியைப் புகுத்துகிற விஷயத்தில் அரசாங்கம் மாற்றுத் திட்டம் எதையாவது உருவாக்க வேண்டுமென்று நான் மிக முக்கியமாகக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சுட்டம், ஒழுங்கு ஆகியவைகள் பற்றிப் பேசும்போது, வங்கத்திலும், ப.ம. கோளத்திலும், வேறு பல இடங்களிலும் இருக்கக்கூடிய நிலைமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அதைப்போல தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறதா என்ற கேள்வியை

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

[27th January 1970]

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சிலர் கேட்டார்கள். சட்டம், ஒழுங்கு நிலைமையைப் பற்றிக் கூறும்போது, உண்மையாக என்றைக்குமே தமிழ்நாட்டினுடைய பண்பு, தமிழ்நாட்டினுடைய பழக்க வழக்கங்கள், ஆகியவைகள் மற்ற மாநிலங்களில் இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் முன் மாதிரியாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே, அதில் தமிழ்நாட்டை மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுவது, எந்தத் துறையை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், சரியாக வராது. மது விலக்குப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும்கூட, அடிக்கடி மைசூர், ஆந்திரா போன்ற வேறு சில மாநிலங்களைக் குறிப்பிட்டு, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தமிழ்நாட்டோடு அவைகளை ஒப்பிட்டுப் பேசுவது கொஞ்சம் கூட பொறுத்தமில்லை என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். எனென்றால், திருவள்ளூர் இங்கேதான் பிறந்தார். திருவள்ளூர் கூறிய கருத்துக்களை நாம்தான் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். திருவள்ளுவருக்கு நாம்தான் சிலைகளைத் திறந்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே திருவள்ளூர் பிறந்த தமிழ்நாட்டை மற்ற மாநிலங்களிலுள்ள நிலைமைகளுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுவது, நாம் அங்கே இருக்கக்கூடிய கருத்துக்களை ஒத்துக்கொண்டது போலாகும். ஆகவே, இந்தச் சட்டம், ஒழுங்குத் துறையில் வேறு பல மாநிலங்களில் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பற்றியது அல்ல பிரச்சினை. வேறு பல மாநிலங்களில் ஏதேதோ நடக்கிறது. முதலமைச்சரே உண்ணாவிரதமிருக்கிறார் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. உண்மையாகவே அவை எல்லாம் அந்த மாநிலங்களில் இருக்கக்கூடிய சட்டம், ஒழுங்கு சீர்குலைவைக் காட்டுகின்றன. அத்தகைய செயல்களை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அதைப் போல் எல்லாம் தமிழ்நாட்டில் இல்லை என்று சொல்லுவது தமிழ் நாட்டின் பெருமையைத்தான் குறைக்கும். தமிழ்நாட்டில் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், ஏன்? எதிர்க் கட்சியில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கும் அந்தப் பெருமையில் பங்கு இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். எல்லோரும் ஒத்துழைப்பதால்தான் சட்டம், ஒழுங்கு இங்கே ஓரளவிற்குப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு எத்திராஜ் அவர்கள் பேசும்போது, நாட்டிலே கொள்ளை, கொலைகள் எல்லாம் நடக்கின்றன என்று கடுமையாகக் கூறினார்கள். ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்கிறேன், அதை நினைத்தாலே எனக்கு அனுதாபமாக இருக்கிறது. மதுரையில் காமராசுபுரம் என்ற ஒரு பகுதி இருக்கிறது, அந்தப் பகுதியில் நாலேந்து மாதங்களுக்கு முன்னால், ஒருவர் கொலை செய்யப்பட்டார். அரிஜன சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் கொலை செய்யப்பட்டார். நாலேந்து மாதங்கள் ஆகின்றன. இன்னும் கொலை செய்துவரைப் பிடித்தார்கள், நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா, என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்றால், இது வரைக்கும் எதுவும் செய்யப்படவில்லை என்பதை நான் மிக முக்கியமாகச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அது மாத்திரமல்ல, தமிழ்நாட்டிலே, மதுரை நகரத்தில் காமராசுபுரம் என்ற ஒரு பகுதி இருக்கிறதே, அங்கே ஒரு தனி அரசாங்கம் நடக்கிறது, அதையும் இந்த அரசின்கவனத்திற்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். இங்கே இருக்கக்கூடிய போலீஸ், கீல்ஸ் எல்லாம் அங்கே ஒன்றும் செய்ய முடிவதில்லை இந்த நாட்டின் சட்டங்கள், உத்தரவுகள் எல்லாம் அங்கே செல்லுபடியாகிறதில்லை. இந்த நாட்டின் இன்றைய ஆளும் கட்சியினுடைய ஒரு சில ஆதரவாளர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களால்தான் அங்கு காரியம் நடத்தப்படுகிறது என்றால், உண்மையிலேயே நான் வேண்டுமென்று சொல்லுவதாக யாரும் கருதிவிடக் கூடாது. ஆனால், அவர்கள் ஆதரவாளர்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். அப்படியுட்பட்ட ஒரு மோசமான, சட்டம், ஒழுங்குப் பிரச்சினையைத் தகர்க்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை வெளிப்படையாக, பகிரங்கமாகச் சொல்லுவதற்குக் கூட முடியாது. அதையும் உங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அங்கே இருக்கக்கூடிய மக்கள் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்டத்தை வெளியிலே எடுத்துச் செல்ல முடிவதில்லை. போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் கம்பளெயிண்டு கொடுக்க முடிவதில்லை. கொடுத்துவிட்டு வந்தால், அவர்கள் அங்கே இருக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை மதுரை நகரத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் நீங்கள் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்னும் முக்கியமாகத் தாழ்த்தப்பட்ட சமு

27th January 1970]

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

தாயத்திலுள்ளவர்கள் கிராமப் பகுதிகளில் படுகின்ற சில நிகழ்ச்சிகளையும் கஷ்டங்களையும் உங்களிடம் சொன்னால், நீங்கள் உண்மையிலேயே ஆச்சரியப் படுவீர்கள். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலோ அப்படி நடக்கிறது என்று நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருக்காட்டுப்பள்ளிக் கருகாமையில் கூடநாணல் என்ற ஒரு கிராமத்தில் எங்கள் சமுதாயத் தைச் சேர்ந்தவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் இந்த மருத்துவ சமூகத் தைச் சேர்ந்தவர். அந்த ஊரில் இரண்டு மூன்று குடும்பங்கள் இருக் கின்றன. இவர் ஒருவருக்குத்தான் கொஞ்சம் காணி இருக்கிறது. அவர் அந்தத் தொழிலைச் செய்தால் கொஞ்சம் கௌரவக் குறைவு, அநாகரிகம் என்பதற்காகவோ அல்லது மரியாதை இல்லையென்பதற்காகவோ அந்தத் தொழிலை விட்டுவிட்டு, அவர் விவசாயம்தான் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த ஊரிலே இருக்கக்கூடிய ஒருவர், அங்கே கொஞ்சம் செல்வாக்குப் படைத்தவர், இவரை அழைத்து எனக்கு நீ தொழில் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார். அதற்கு அவர், ஐயா, நான் தொழில் செய்வ தில்லையே, நான் விவசாயம்தானே செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார். அதற்காக அவரை தன் காலில் கிடந்த செருப்பைக் கழற்றி 10, 15 அடி அடித்திருக்கிறார். இதற்கு எல்லாம் போலீசிலே சொல்லவில்லை. கம்பளெயினட் செய்யவில்லை. என்னிடம் என்ன நடந்தது என்று எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். நான் போலீசில் தெரிவிக்க வில்லையா என்று கேட்டதற்கு, இதைப் பற்றிக் கம்பளெயினட் கொடுக்க முடியாது. அப்படிக் கொடுத்தால், ஊரிலே குடியிருக்க முடியாது என்று கூறுகிறார். இது நடந்தது கூட நாணல் என்ற கிராமத்தில். இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஆயிரக் கணக்கில், நூற்றுக்கணக்கில் பெரும்பாலான கிராமங் களில் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இது போன்ற பல ஊர்களில் நடக் கின்ற பல நிகழ்ச்சிகளை நான் எடுத்துக்காட்ட முடியும். இன்றைக்குக்கூட வில்லிவாக்கத்தில் எங்கள் சமுதாயத்தினர் சம்பந்தமான ஒரு கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். இப்படி ஒரு மனு வந்திருக்கிறது என்று நான் சொன்னபோது, எனக்குப் பின்னால் பேசிய ஒருவர் என்னுடைய மாம னானு இப்படித்தான் மரத்தில் கட்டி வைத்து சவுக்கால் அடிக்கப்பட்டார் என்று பேசினார். இப்படிப்பட்ட நிலைமை எல்லாம் நாட்டில் இருக்கிற போது, சட்டம் ஒழுங்கு சரியாகத்தான் இருக்கிறது என்று நாம் சட்ட மன்றத்தில் பேசிக்கொள்ளலாம். ஆனால், நாட்டிலே இல்லை. நாட்டிலே ஏழை, எளியவர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எல்லா ஊர்களிலும் கொடு மைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு பரிதாபமான நிலைமையிலே வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை இந்த அரசாங்கத்திற்கு நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

பிற்பட்டோர் நலக் கமிஷன் என்ற பெயரால், இன்றைக்கு ஒரு பிற்பட் டோர் நல ஆணைக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் குழு வினர் பிற்பட்ட வகுப்பினர் நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறது என்ப தைப் பரிசீலனை செய்து, அடுத்த ஆண்டு அரசிற்கு தன்னுடைய அறிக் கையை சமர்ப்பிக்கும் என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் “எங்கள் சமூகத்தை ஷெட்யூல்டு வகுப்பினர், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பட்டியலில் கோர்க் வேண்டும்” என்ற கோரிக்கையை வெகு நாட்களாக வலியுறுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். நண்பர் திரு எத்திராஜ் அவர்கள் பேசும்போது கூட, அதைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஏன் இதை அவசரமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோமென்றால், அடுத்த வருகிற டெல்லி பாராளுமன்றக் கூட்டத்தில், அதாவது பட்ஜெட் கூட்டத்தில், இது சம்பந்த மாகச் சில வகுப்பினரைச் சேர்த்துக்கொள்வது, வேறு சில வகுப்பினரை நீக்குவது என்ற பிரச்சனை பரிசீலனைக்கு வரப்போகிறது. அது வருவதற்கு முன்னால் தமிழக அரசு சிபார்சு செய்து, சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டு மென்று சொன்னால், அது கொஞ்சம் பயனுடையதாக இருக்கும் என்ற காரணத்தினால், அதை அவசரமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். ஆனால், இந்தப் பிற்பட்டவர்கள் நலக் கமிஷன் விசாரணை செய்து, அடுத்த ஆண்டு அறிக்கை சமர்ப்பித்து, அதற்குப் பின்னால், ஏதா வது செய்வது என்பது இந்த இனத்திற்கு உரிய காலத்தில் செய்யும் உதவி யாக இருக்காது என்பதை நான் குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். சலவையாளர்கள், கூடிவரத் தொழிலாளர்கள் அல்லது மருத்துவர்கள்

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

[27th January 1970]

ஆகிய இந்த இரு சமூகத்தாரையும், தாழ்த்தப்பட்டவர் பட்டியலில், ஷெட்யூல்ட் வகுப்பில் சேர்ப்பதற்கு தமிழக அரசு சிபார்சு செய்ய வேண்டியது மிக மிக முக்கியமானது என்பதையும், நாட்டில் கிராமப் பகுதிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நிலைமையையும் போலவேதான் இந்தச் சமூகங்களின் நிலைமையும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதையும் வலியுறுத்தி அதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று மிகப் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

5-40
p.m.

அடுத்தபடியாக, ஆளுநர் அவர்களின் உரையில் தொழில் வளர்ச்சியைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தூத்துக்குடியில் உரத் தொழிற்சாலை இன்னும் சில தொழில்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. நாட்டிலே உள்ள வேலை இல்லாக் கஷ்டம் தீரவேண்டும் என்றால், பெரிய பெரிய தொழில்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு போனால் மட்டும் முடியாது என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் நன்றாக நூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வீட்டுக்கு ஒரு தொழிற்சாலை என்ற முறையில் ரூபாய் 500, 1,000, 1,500 மூலதனம் வைத்து, ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு தொழில் நடக்கும் விதத்தில் தொழில் வளர்ச்சியைப் பரவலாக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அரை ஹார்ஸ் பவர், ஒரு ஹார்ஸ் பவர் மோட்டார்கள் வைத்துத் தொழில் செய்யும் திட்டங்களைப் பரவலாக்க வேண்டும். ஒரு சில இடங்களில் ஒன்றிரண்டு பெரிய தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதால், வேலையில்லாப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது. இன்று நாட்டிலே எழுந்துள்ள வேலையில்லாப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க, வீட்டுக்கு ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படும் முறையில் ஏழைகளுக்கும், பணம் இல்லாதவர்களுக்கும் கடன் வசதி செய்து கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால்தான் வேலையில்லாத இண்டஸ்ட்ரீ தைப் போக்க முடியும். சிறு தொழில்—ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீ என்று இப்போது வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பதினாறு லட்சம் ரூபாய் மூலதனத்துக்குக் குறைவாக உள்ள தொழில்களைத்தான், ஆயிரம், இரண்டாயிரம் ரூபாய் மூலதனம் வைத்துச் செய்யும் தொழில்களைத்தான் சிறுதொழில்கள் என்றாகருத் வேண்டும். அதற்குக் குடிசைத் தொழில் என்ற பெயர் வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்தாமல், லட்சக்கணக்கான ரூபாய் மூலதனம் போட வேண்டிய பெரிய, பெரிய தொழில்களை சிறு தொழில் என்ற பெயரால் நாட்டிலே ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தால், வேலையில்லாப் பிரச்சனை எப்படித் தீரும் என்பதை அமைச்சர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்தி, எல்லோருக்கும் வேலை கிடைப்பதற்கான சூழ்நிலை உருவாவதற்கு, தொழிலைப் பரவலாக்க வேண்டும். இதிலே என்னுடைய சுயநலமும் இருக்கிறது. பல ஊர்களில் தொழிற் போட்டைகள் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் பல புதிய தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், எங்களைப் போன்ற பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒரு தொழிற்சாலை வைக்கக் கூட வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. அதற்கான நிலைமை இல்லை. அந்த அளவுக்குப் பொருளாதாரத்தின் அடித் தளத்தில் இருக்கிறோம். ஆகவே, எங்கள் சமூகத்தினருக்கும் இது போன்ற சிறு தொழில்களில் வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பொதுவாக இரண்டொரு விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். மதுரைக்கு அருகாமையில் மாக்குளம் என்ற ஏரி ஒன்று இருக்கிறது. அந்தக் கண்மாய் பற்றி அந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கூட அமைச்சர்களிடத்தில் கோரிக்கை மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒன்பது மைல் நீளமுள்ளது அதன் கால்வாய், அதன் அகலம் 36 அடி என்று அடங்கலில் கூறப்பட்டுக்கூட, இப்போது 6 அல்லது 7 அடி அகலம் தான் இருக்கிறது. இரு புறமும் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டு அந்தக் கால்வாயின் அகலம் குறைந்து அந்தக் கண்மாய்க்கு ஒழுங்காகத் தண்ணீர் வருவதில்லை என்ற குறையைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்றால், பொதுப்பணித் துறையினர், அந்தக் குளத்தை எடுத்துக்கொண்டு பராமரிக்க வேண்டும். குடிமராமத்து செய்யும் கண்மாய்களில் இது இருக்கிறபடியால், இந்த ஒன்பது மைல் நீளம்

27th January 1970]

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

உள்ள கால்வாய்க்கு மராமத்து செய்ய இன்றைய நிலைமையில் மக்களை ஒன்று திரட்டிக்கொண்டு செல்வது கஷ்டமான காரியமாக இருக்கிறது. அப்படியே குடி மராமத்து செய்தாலும் கூட, பக்கத்திலேயுள்ள ஆக்கிரமிப்புகளைத் தடுப்பது என்றால், தனிப்பட்டவர்கள் செய்யும்போது ஆங்காங்கே இருக்கிறவர்களின் எதிர்ப்பு கிளம்புவது சகஜம். ஆகவே, இதைப் பொதுப் பணித்துறை எடுத்துக்கொண்டு, கால்வாயைச் சீர்படுத்தி, ஒழுங்காகக் கண்மாய்க்குத் தண்ணீர் வர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்தக் கண்மாய் ஒரு தடவை நிரம்பிவிட்டால் 3,000 ஏக்கர் விளையும். அப்படிப் பட்ட பெரிய ஏரி மாட்குளம் ஏரி. அதற்குக் குடி மராமத்து செய்யும் வழக்கத்தை ரத்து செய்துவிட்டு, பொதுப் பணித்துறை எடுத்து சீர்திருத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாட்குளம் கண்மாய் உடைந்தால் மதுரை அழியும் என்று பழமொழி சொல்வதுண்டு. அவ்வளவு பெரிய குளத்துக்குத் தண்ணீர் வர வழியில்லாமல் விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. அதை மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். மலேசியாவில் 10 லட்சம் இந்தியர்கள் வாழ்கிறார்கள். அதில் ஏறத்தாழ எட்டு லட்சம் பேர்கள் தமிழ்நாட்டுக்காரர்கள். இங்கேயிருந்து மலேசியாவுக்கு நியமிக்கப்படும் இந்திய தூதர்கள் தமிழ்நாட்டவராக இருக்க வேண்டும் என்று அங்கேயுள்ள மக்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். பத்து லட்சம் இந்தியர்கள் இருந்தாலும், அதிலே எட்டு லட்சம் பேர்கள் தமிழர்களாக இருக்கிற காரணத்தால், தமிழர்களின் நலனைக் கவனிக்க, அதற்கு வேண்டிய அளவு விவரம் தெரிந்தவர்களாக தமிழர்கள்தான் இருக்க முடியும். அப்படிப் பட்டவர்களிடத்தில்தான் தமிழர்கள் சென்று தங்கள் குறைகளைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூற முடியும். ஆகவே, தமிழர்களைத் தூதுவர்களாக நியமிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தமிழக அரசு மத்திய அரசிடம் வலியுறுத்தி, மலேசியா, இலங்கை போன்ற தமிழர்கள் அதிகமாக வாழக் கூடிய இடங்களில் எல்லாம் தமிழர்களை நியமிக்க வேண்டும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றும் வறட்சி நிவாரணப் பணியைப் பற்றி எல்லோரும் பேசினார்கள். அதற்கென்று பல கோடி ரூபாய்கள் மத்திய அரசிலிருந்து கிடைத்திருக்கிறது. அப்படி வாங்கிய திறமைக்கு இந்த அரசை நாம் பாராட்டலாம். ஆனால், நடந்திருக்கிற வேலைகளால் வறட்சி தீர்ந்ததா என்று எண்ணிப் பார்த்தால், அப்படி எந்த வேலையையும் எடுத்துக் காட்ட முடியாது. ஏதோ நிவாரண வேலைகள் நடந்துகொண்டேயிருந்தன. வறட்சி தீரும் அளவுக்கு, வளமேற்படுகிற அளவுக்குத் தொடர்ந்து மழை பெய்தது. அப்படி மழை பெய்ததால், வறட்சி தீர்ந்தது என்று சொல்லலாமே தவிர, வறட்சி நிவாரண வேலைகளால் எல்லாம் செய்துவிட்டோம் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அதையே வலியுறுத்திப் பேசியது சரியானதல்ல. வறட்சி நிவாரண வேலைகளால் பயன் விளைந்ததாகப் புள்ளி விவரம் காட்ட முடியாது. ஏதோ ஏரிகளை, கிணறுகளை ஆழப்படுத்தி ஞார்கள் என்றால், மழை பெய்தால் கொஞ்சம் அதிகமாகத் தண்ணீர் தேங்க முடியும், பிற்காலத்தில் விவசாயத்திற்குக் கொஞ்சம் தாராளமாகத் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று சொல்லலாமே தவிர, தற்போதைய வறட்சி தீருவதற்குப் பயன்படும்படியாக எதாவது செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் நான் ஒரு குறையாகச் சொல்லவில்லை. நாம் செய்கிற காரியங்கள் பயன் இல்லாமல் தோல்வியடையக் கூடாது என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். நான் கூறிய குறைகளை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, பார்த்து, மக்களுக்கு நன்மை பயக்கத்தக்க திட்டங்களைத் தீட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குக் கொடுத்த வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திருமதி சரஸ்வதி பாண்டூரங்கம் : மேல் அவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையை வரவேற்று அதில் இருக்கிற ஒரு சில குறைகளை எடுத்துச் சொல்ல முற்படுகிறேன். முதன்முதலாக தமிழ்நாட்டில் குழந்தைகள் இல்லங்கள் 350-க்கு மேற்பட்டு இருக்கின்றன. அந்தக் குழந்தைகள் பராமரிப்புச் செலவுக்காக, ஹரிஜனக் குழந்தைகள்

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம்] [27th January 1970]

அனாதைக் குழந்தைகளாக இருந்தால், ரூபாய் 20; தாசில்தார் அவர்களால் அத்தாட்சிப் பத்திரம் கொடுக்கப்பட்ட தாய் தந்தையற்ற அனாதைக் குழந்தைகளாக இருந்தால், ரூபாய் 10—இப்போது ரூபாய் 12 என்று உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதற்காக இந்த அரசுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். போலீஸ் மூலமாக வருகிற குழந்தைகளுக்கு ரூபாய் 40. இப்படி தாய் தந்தையற்ற அனாதைக் குழந்தைகள், ஏழைக் குழந்தைகளில் எதற்காகப் பாடுபாடு என்று கேட்கிறேன். பாகு பாடு அற்ற சமுதாயத்தை இன்றைக்கு உருவாக்க வேண்டிய அரசாங்கம் ஏழைக் குழந்தைகளை மூன்று விதமாகப் பிரித்து, ரூபாய் 12, 20, 40 என்று பிரித்து வைத்திருக்கிறது என்று நினைக்கும்போது, நாம் வருந்தாமலிருக்க முடியாது. உடனடியாக ஆவன செய்து எல்லோருக்கும்—ஒரேவிதமான முறையில் ரூபாய் 40-ஐக் குறைக்க வேண்டாம்—இந்த விலைவாசி ஏற்றம் மிகுந்த காலத்தில், அந்தக் குழந்தைகளைப் பராமரிக்க ஏற்படும் செலவைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கும் அனாதைக் குழந்தைகளுக்கும் ரூபாய் 20 அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

-50
m.

* மாண்புமிகு திரு. கே. வேழவேந்தன் : தலைவரவர்களே, இந்தக் குழந்தைகள் சம்பந்தமாக, இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் நான் ஒரு சிறு விளக்கத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கடந்த நீண்ட நாட்களாக அம்மையார் போன்றவர்கள் ஒரு குழந்தைக்கு ரூ. 10 மானியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருந்து, இந்த அரசாங்கம் அதை ரூ. 12 ஆக மாற்றியிருக்கிறது. அதற்காக அவர்கள் நன்றி தெரிவித்தார்கள். ஏதோ போலீஸ் மூலமாக வந்து சேருகிற குழந்தைகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இந்த விதி முறைகள் முன்னால் இருந்த அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்டவை. ஆகவே, அதை மறு பரிசீலனை செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம் என்பதைத் தெரிவிக்கிறேன்.

திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம் : மிகவும் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அநாதை இல்லங்களில் வெளியிலிருந்து வருகிற குழந்தைக்கும் போலீஸ் மூலம் வருகிற குழந்தைக்கும் வித்தியாசம் காட்ட வேண்டாமென்று இந்த அரசை நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஏழை அநாதை இல்லங்களில் இருக்கின்ற குழந்தைகளுக்கு உயர் நிலைப் பள்ளியில் ஸ்பெஷல் ஃபீஸ் வாங்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு யார் ஃபீஸ் கட்டுவது? எந்தக் கணக்கில் வைப்பது? ஆதலால் அரசாங்கம் இதை எடுத்துவிட வேண்டும்.

போக்குவரத்து சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், எங்கள் வட சென்னையைப் பார்க்கிறபோது பெண்கள் பஸ்ஸில் ஏற முடியாத நிலை இருக்கிறது. ஏனென்றால் பஸ் நிற்க வேண்டிய இடத்தைத் தாண்டிச் சென்று நிற்பதால் ஆண்கள் ஓடிச் சென்று ஏறி விடுகிறார்கள்., ஆனால் பெண்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதுவும் குழந்தையோடு வருகிற பெண்களால் ஏற முடியாது. சென்னைக்கு அந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிற பஸ் போக்குவரத்து எல்லாம் சரி வர நடக்கவில்லை. அது மாத்திரமல்ல. முன்பு இருந்த அரசாங்கம், அதுவும் முக்கியமாக காலஞ் சென்ற டாக்டர் யூ. கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் இந்தக் கஷ்டத்தைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று முன்புறம் இருக்கிற வழியில் பெண்கள் ஏறுவதற்கும், பின்புறம் இருக்கிற வழியில் ஆண்கள் ஏறுவதற்கும், இறங்குவதற்கும் வகை செய்து, அப்படி வைக்கிறபோது பெண்களுக்கு ஒரு சரிபாதி இடம் அளிக்கப்பட்டு, ரொம்ப நன்றாக நடந்து வந்தது. இந்த அரசாங்கம் வந்து அதை மாற்றியது என்று நான் சொல்ல முடியாது. ஆனால் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எந்தக் காரணத்தாலோ அது மறுபடியும் மாறி விட்டது. அந்த மாற்றத்தைத் திருத்தி யமைத்து பெண்கள் முன்னால் ஏறி இறங்குவதற்கும், ஆண்கள் பின்னால்

27th January 1970] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம்]

ஏறி இறங்குவதற்கும் ஒரு வசதியை இந்த அரசு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தால், மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மணலியில் எண்ணை சுத்திகரிப்பு நடக்கிறது. அதிலிருந்து வருகிற புகை பல மைல்களுக்குச் சுற்றுகின்றது. அப்படிச் சுற்றும்போது, அந்தக் காற்றினாலே, அந்தப் புகையினாலே ஜனங்கள் மிகவும் பாதிக்கப் படுகிறார்கள் என்ற பயம் மக்களுக்கு ஏற்படுகிறது. இந்தப் புகையை எவ்வாறு அரசு கட்டுப்படுத்துவது. அந்தப் புகை பல மைல்களுக்குப் பரவாமல், அந்த விஷம் மக்களிடையே பரவாமல் எப்படித் தடுப்பது என்பதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்பது நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே நேரத்தில் பஸ்விலிருந்து வருகிற புகையும் பிளாட் பாரத்தில் போகிறவர்கள் கண்களை எல்லாம் நிரப்பி விடுகிறது. ஆகவே பஸ்களில் புகை ஒரு பக்கமாகச் செல்லாமல் பின்பக்கத்திலே குழாய்கள் அமைத்து மேலே செல்லுவதற்குரிய முறையில் அதை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய ஆசிரியர்களுடைய குறைகளை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஆசிரியர்கள் இந்த நாட்டிற்கு முதுகெலும்பு போன்றவர்கள். அவர்கள் இருந்தால்தான் நம்முடைய குழந்தைகள் அறிவுச் சுடர்களாக விளங்க முடியும். அந்த விதமாக நல்ல குழந்தை வளர்ச்சிக்கு, எப்படி சம்பளக் கமிஷன் மூலமாக அரசாங்க அலுவலர்களுடைய குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வாறு இந்த நாட்டில் மாணவர் வளர்ச்சிக்காக இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுடைய குறையைத் தீர்ப்பதற்கு, ஒரு கமிஷன் அமைத்து அவர்களுடைய குறைகளை நல்ல முறையில் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி :** பொதுவாகக் கடந்த கால அரசாங்கமும் சரி, இன்றைய அரசாங்கமும் சரி, சம்பளக் குழு அமைக்கப் பட்டால், அதனுடைய சிபாரிசுகளை ஆசிரியர்களுக்கும் விரிவாக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் தனியார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களுடைய வேலை நிர்ணயங்களில் சில குறைபாடுகள் இருப்பதாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு, அவர்களுடைய சர்வீஸ் கண்டிஷன்களை எல்லாம் ஒருங்கிணைப்பதற்காக கல்வித்துறை மூலமாக ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரையில் இல்லாக முறையில், ஆசிரியர் சங்கத்தின் செயலாளர் அந்தக் குழுவில் ஒரு உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய பல்வேறு குறைபாடுகளை தனி கவனம் செலுத்தித் தீர்த்து வைப்பதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்து வந்திருக்கிறது. மேலும் சில குறைபாடுகள் இருக்கலாம். அதிலும் கவனம் செலுத்தி, ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல எல்லோருக்கும் இருக்கக் கூடிய பிரச்சினை எதுவானாலும் நிதி நிலைக்கு உட்பட்டு அரசாங்கம் ஆவன செய்யும்.

திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம் : அடுத்தது வட சென்னை கடற்கரை விஸ்தரிப்பு. ரொம்ப பசிக்கிறது என்று சொல்லுகிற குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்காமல், நோய்வாய்ப்பட்டு உணவு வேண்டாமென்று சொல்லும் குழந்தைக்கு சத்துணவு கொடுப்பது போல இருக்கிறது. மெரீனா பீச்சை அதிகமாக விஸ்தரிக்க வேண்டும், அழகு படுத்த வேண்டும், அதற்குப் பல லட்ச ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் வட சென்னை, தொழிலாளர்கள், பாட்டாளிகள் வாழ்கிற பகுதியாக இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியில் ஒரு லீட்டில் 10 குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே இருக்கிற மக்கள் எங்கே உலாவப் போவது என்றால், கடற்கரையில்தான். 20 ஆண்டுகளாக வட சென்னை கடற்கரை ரொம்ப அழகாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது துறைமுக விஸ்தரிப்பு என்று அதை எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் எடுத்துக்கொண்ட பிற்பாடு நல்ல, அழகான, பெரிய சாலை வகுத்திருக்கிறார்கள். பக்கத்திலே அழகான இடங்கள் இருக்கின்றன. அதை நன்றாக விஸ்தரியுங்கள், அழகு படுத்துங்கள், நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் வட சென்னை

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டூரங்கம்]

[27th January 1970]

யில் வாழ்கிற ஏழை மக்கள் உலாவுவதற்கு உரிய அந்த ஏற்பாட்டை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்றுதான் நான் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்தப் பகுதி மக்கள் எழ்மையில் இருக்கிறவர்கள் வாழ்க்கையில் அடித்தளத்தில் இருக்கிறவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்விருகு இந்த அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்தப் பகுதி மக்கள் எங்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கவில்லை. அதனால் எனக்கு வருத்தமில்லை. இவர்கள் இந்த அரசாங்கம் வந்தால், தங்களுக்கு நல்லது கிடைக்குமென்று நம்பி உங்களுக்கு வோட்டு போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்து கொடுத்து, நன்றாக பூங்காக்கள் அமைக்க வேண்டுமென்று அவர்களெல்லாம் உங்களுக்கு வாக்களித்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்சி வரவேண்டும், வந்தால் நன்மை செய்யும் என்று நம்பிக்கை வைத்து வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அந்த நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு நல்ல காரியத்தை இந்த அரசாங்கம் செய்து, கடற்கரை ஓரமெல்லாம் மெரீனா பீச்சைப் போல நன்றாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

6-00
p.m.

* **THIRU A. P. JANARDHANAM:** Mr. Deputy Chairman, Sir, at the very outset, I want to pay my glorious tributes to His Excellency the Governor. Though he comes from 1,500 miles away, he has ingratiated himself into the affections of the people of Tamil Nadu. Though a Punjabi, he has become a great lover of Tamil Nadu, he has become a great lover of Tamil language, and he has become a great lover of Tamil culture and Tamil traditions. Especially, he was very much impressed with Anna's erudition, magnanimity, sincerity and simplicity. I thank the Governor for the great compliments he has paid to my illustrious leader. Last year Anna was hovering between life and death. The Governor frequently visited the Cancer Hospital and he was very much moved by Anna's sufferings.

Sir, the Governor has paid just tributes to the smooth transition from Anna's Chief Ministership to Kalaingar's Chief Ministership. That is ingrained in our blood. We are trained in the path of Duty, Dignity and Discipline by Anna. Above all, we were conscious of the fact that if we split and break away, utter darkness will descend on us irrevocably and Democracy in Tamil Nadu will be shattered to pieces. A great race, a great people entrusted us with the great job of resuscitating them in the world. We were conscious of that mission and we did not split. We admirably stuck to the job, thanks to the magnanimity of the senior leaders of the party. Since our great leader was snatched away from us, we all felt that we must work together and contribute our best and resolved to work with vigour and fight very severely want and ignorance in this part of the country. We have succeeded very much again thanks to the co-operation of officials and thanks to the co-operation of the Opposition which is much better than elsewhere in the rest of India. I openly acknowledge that the Congressites in this part of the country are far, far better than their counter-parts in Bihar, Uttar Pradesh or Rajasthan. Sir, the Hon. Member Thiru Aiyaswamy pointed out that they had imbibed the teachings of Thiruvalluvar. The calm atmosphere prevailing here and the magnanimity with which sometimes they appreciate us, all these things show that Tamil Nadu is an oasis in the desert of back stabbing, chicanery, intrigue, anarchy and so on. In that way we are all progressive.

Sir, reference was made by the hon. Members Thirumathi Lakshmi Krishnamoorthy and Thiru Vasantha Pai to the beauty of the English language. May I add that we are not blind to the beauty of English language? Of all the States in India, Madras is very much conscious of the beauty of the English language, the subtlety and the nuances in

27th January 1970]

[Thiru A. P. Janardhanam]

the English language. Our leader Anna carried Thirukural to America through his medium of English. He conquered Delhi through his Rajya Sabha speeches. We are, therefore, conscious of the influence of the English language. Sir, the Hon. the Minister for Education referred to the fact that for every 5,000 works in English, we had barely two or three in Tamil. But Tamil is the oldest language in the world. It has produced the best Sangam literature. Of late we are doing our best to cope with modern trends. Our Ministers are all alive to the sublimity of the English language, to the glory of that language and they all acquit themselves well with the foreign dignitaries and journalists.

Now, Sir, all eyes are turned on us after the miracle of 1967 when we defeated the mighty lords in the Congress. All the world is wondering how such young men could defeat the mighty stalwarts who were strutting the globe like peacocks. That is a miracle that has attracted Japanese journalists, that has attracted American scholars. Plenty of scholars are doing research on D.M.K. and their leaders. So many people come with their tape-recorders to me and shoot questions at me and take all my impressions there. So we cannot be blacked out hereafter. From 1967 onwards we are growing from strength to strength. Now, presently the political wind is blowing strong in our favour from Delhi. I mean Mrs. Indira Gandhi has come to recognise our worth, not because we slavishly support her. We support her on principle. We still hold that if she buttresses Hindi, if she allows the domination of the Centre over the States, we will oppose her tooth and nail. We support her now as we supported Thiru Kamaraj in his good endeavour to educate the people, in his effort to uplift the oppressed and the depressed. We support Mrs. Indira Gandhi because she nationalised the banks, because she is out to woo the common man except Thiru Kamaraj who is, of course, very popular here among his workers. But what of Atulya Ghosh, S. K. Patil and the exploded Mr. Niljalingappa? The Congress bull has been very finely cornered by Mrs. India Gandhi.

Sir, we are now concerned with fighting the Communists, the extreme Communists, the Naxalities. But mind you, Sir, Kalaingar Karunanidhi, to any trouble-shooter, to any mischief-monger, to any disturber of peace, will be the Erode dynamite wrapped in Kancheepuram Cellaphone. Any aggressor, anybody who wants to break the even tenor of the administration here will realise very well how Thiru Karunanidhi will come down upon them very heavily.

Sir, all our Ministers have the touch of Anna. They tire themselves out in the service of the people. They tour intensively to be in touch with the people. Every Minister is working to his utmost capacity. Our Hon. Chief Minister is now lying ill, and in bed. We are young people, simple and humble. But the great responsibility placed on us has made us rise to the occasion. Sir, recently the Hon. Thiru Madhavan was in Calcutta convincing the industrialists. The Hon. the Minister for Public Works, Thiru Sadiq Pasha goes about inspecting irrigation works. The Hon. the Minister for Education is doing his utmost to give good education. He has made free education possible up to the P.U.C. Our Minister for Co-operation is zealous about the green revolution. He wants to make Anna's dream come true. He wants to reach the humblest farmer through the Land Development Banks. Our Minister for Local Administration, Thiru Muthuswami, a Niagaral orator in Tamil, is trying to revive the panchayats. Our Hon. Minister for Finance Thiru Mathialagan, is presently grappling with the Budget. Our Ministers

[Thiru A. P. Janardhanam] [27th January 1970]

are far, far superior to their counter-parts elsewhere. Why? It is because we have been trained by Anna. We come from a hard school. We have been appreciating every good thing from the very beginning even while we were in the Opposition. We have been very magnanimous. We have that record.

Sir, regarding Prohibition, much was talked about. The hon. Member Thiru Santosham pleaded for scrapping Prohibition saying Prohibition is a farce. Some other hon. Members especially, the lady Members, were very sentimental. They pleaded against scrapping Prohibition. But I submit, Sir, that if the worst comes to the worst, if our finances cannot bear the cost of enforcement of Prohibition, I appeal to the Hon. the Chief Minister to prohibit everything but give the drunkards only wholesome toddy. Toddy is the poor man's tonic. Once you introduce toddy, our work will go up, the food problem will be solved. I am a prohibitionist myself. I have not touched a drop of liquor so far. (Interruption) So far I have not touched. Tomorrow, I do not know.

Then, Sir, our Governor has paid ample tributes to the objectivity and competence of our legislature. That shines in contrast with what happened in Rajasthan the other day when a Member brandished a shoe in the House. Our people are very, very calm. The Opposition welcomes our measures. The Swatantra party, the Muslim League Party are with us. Of course, the Communists oppose decontrol. I can understand their opposition. They thrive on popular discontent. The Communists will fight us in the factories, they will fight us in the fields, they will fight us in the colleges and everywhere. But we have redoubtable champions of labour in our ranks. The hon. Members Thiruvallalgaral Ragavanandam and Parangusam are here. Outside the House we have Kattoor Gopal. We have stolen the thunder out of the Communists because we were the first to go to the help of the Ad! Dravidas, the oppressed and the depressed classes. We took the message across to the people of the country. Sir, in 1930 our Periyar toured Russia and he wrote in Kudi Arasu. Here I want to introduce Comrade Singaravelu. He was a powerful writer in Kudi Arasu. He was the greatest Communist in this part of the country. The one superiority of our party is that we have rationalised and humanised our ways; whereas the Communists are opposed to capitalists who are accidentally capitalists, we are opposed to those who are capitalists by birth, for the past 3,000 years. From Dr. Nair onwards to Thiru Karunanidhi we have been opposing capitalists by birth. So, Members can be assured that we will give a stiff fight to any disturber of peace.

Sir, Periyar was dragged in during the debate on the Address. Sir, Periyar is a great bulldozer, he is a cyclone, he is a tornado, he is a typhoon, he is an earth-quake to the established old order. An illustrious friend whose name I do not want to mention, sang of Periyar

“ சீராட்டிப் பாராட்டி வந்த பழமை லோகம்
இடியது பார் ஈரோட்டுப் பூகம்பத்தால் ”.

6-10
p.m.

Periyar will go down in history as the Ravana of the 20th century, the sole champion who fought for the oppressed and the depressed. We had our early training in that Spartan School. We are very proud of it. His methods are very rough. He leashes the whip. How then can he arouse the people steeped in stupor, sleeping for 2 to 3 thousand years? So, he had necessarily to be a bulldozer cleaning all superstition

27th January 1970] [Thiru A. P. Janardhanam]

all organised hypocrisy, in the name of religion, caste, craft and all the abracadabera of religion, custom, sanctity, hoary traditions and all that. Periyar Ramasami is Ramakrishna to our Vivekananda Anna. Periyar is Ramakrishna of the 20th century and our Anna, the Vivekananda of this part of the country who took Thirukural to America. So, we are all proud of both.

Sir, the Governor has paid tributes in his Address to Thiruvalluvar, Gandhi and Guru Nanak. They are our guides. We destroyed everything that oppressed us in the name of so many superstitions and other things. In that place we have placed Rationalism and Humanism. We follow Buddha, Valluvar, Periyar, Anna, Prophet Mohammed and Jesus. As our Chief Minister said, we are Shaivaites without the beads and Vaishnavaites without the caste mark. We are not out to wound anybody's feelings. But we are roused to elemental fury at the practice of the caste bar. My hon. Friend Thiru Aiyaswami was narrating an incident when some people of his caste were treated very, very nastily and that too, in 1970. Our blood boils on hearing that. For thousands of years we have perpetuated this caste bar which is worse than the colour bar. The Varnashrama Dharma is thousand times worse than the apartheid of Dr. Malan of South Africa. We are out to fight it. We are the heralders of a new order. Anna trained us in the arts of diplomacy, magnanimity, giving something and taking something, without sacrificing the fundamentals. 'Kallakudi-Kondan' today will soon blossom forth into 'Delhi-Kondan'. We are near reaching our goal. But, at the same time, we realise our responsibilities are very great. Our voice is heard in deciding the fate of Chandigarh, whether it should go to Punjab or Haryana. Soon, from being a regional party, we will embark on the All-India stage. We have to play our part there. We have very fine stalwarts there in the Lok Sabha. Professor Anbazhagan and Thiru Nanjil Manoharan are thundering there. With the by-election or the General Election coming, we will certainly increase our strength there, to 30. (An Hon. Member : Why not all the 34 seats ?) I welcome Opposition. The Opposition also should be strong. Then only democracy will be virile and vital. If we become 34 strong, perhaps power may go into our heads. I am afraid of it. So, Sir, we will play our part humbly, significantly and seriously, realising the responsibility thrown on us.

Thank you, Mr. Deputy Chairman.

திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு : தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே நான் திருவித் திருவிப் பார்த்ததில், ஒன்றும் புதிதாக விவசாயத் துறைக்கும் கல்வித் துறைக்கும் நாம் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு, காணப்படவில்லை. காங்கிரஸ் முதன் மந்திரியாக திரு. காமராஜ் அவர்கள் இருந்த போது, கல்வித் துறையின் வளர்ச்சிக்காக, எல்லா குக்கிராமங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டி 5 மைல் சுற்றளவில் ஒரு ஹைஸ்கூலும் வைத்து, ஒவ்வோர் தாலுக்காவிலும் பல காலேஜ்கள் அமைத்து, குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவு, சீருடை இப்படிப் படிப்படியாக பல நல்ல திட்டங்களைக் கொடுத்தார்கள். விவசாயத் துறையில் பார்த்தாலும் கூட, தமிழ்நாட்டில் இருந்த எல்லா ஆறுகளிலும் அணைகள் கட்டி விவசாயிகளுக்குப் படிப்படியாக புஞ்சை நிலங்களை எல்லாம் நஞ்சை நிலங்களாக மாற்றி, உணவு உற்பத்தித் திட்டத்துக்கு வழி செய்து தமிழ்நாட்டிலே நல்ல முற்போக்கும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டுக் கொண்டே வந்தது. ஆனால் விவசாயிகளுக்கு இன்னும் கஷ்டம் போனபாடில்லே. 1966-ம் ஆண்டிலே புயலால் பாதிக்கப்பட்டு 1967-ம் ஆண்டிலே சரியான மகசூல் கிடைக்காமல், 1968-லும் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டு, பொங்கல் விழாவைக் கூட சந்தோஷமாகக் கொண்டாட முடியாமல் காலம் தவறி மழை

[திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு]

[27th January 1970]

பெய்ததின் காரணமாக, விதைக்கே வழியில்லாமல் கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகள் கடன்பட்டு, விதையும் வாங்கி, அதற்குப் பின்னும் சாகுபடி சரியாகச் செய்ய முடியாமல் இன்னும் நடவு நட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி மூன்று ஆண்டுக் காலமாக அவர்கள் பட்ட கடன்கள் எல்லாம் கூட்டுறவுத் துறையிலும், பஞ்சாயத்து யூனியனிலும், நில அடமான வங்கியிலும், இன்னும் பல துறையிகளிலும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவர்களுக்குப் பலன் ஒன்றும் கிட்டவில்லை. இந்த ஆண்டு கூட தென் னாற்காடு ஜில்லா—மணிலா ஜில்லா என்று சொல்லுவார்கள் அங்கே கஷ்டப்பட்டு, கடன்பட்டு மணிலா விவசாயம் செய்வதில் விதைக்கொட் டைக்குக் கூட கிடைக்காமல் போய் விட்டது. நாடே அறியும், எப்படி மணிலா எண்ணெய் விலை உயர்ந்து இருக்கிறது என்று. இன்னும் சொல்லப்போனால், கிணறு வெட்டுவதற்குக் கடன் வழங்கப்பட்டது. மோட்டார் பம்பு செட்டுக்குக் கடன் வழங்கப்பட்டது. எல்லாக் கடன்களையும் விவசாயிகள் வாங்கியிருக்கிறார்கள். கடன் பட்டார் நெஞ்சம் போல் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன் என்ற பழமொழி போல், இந்த மூன்று ஆண்டுகளாக விவசாயிகள் கடன் வாங்கி பலன் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இப்போது எல்லாக் கடன்களையும் வசூல் செய்கிறார்கள். அதோடு கூட பஞ்சாயத்து வரி, பஞ்சாயத்து யூனியன் வரி, 3 வருஷமாக ஒத்தி வைத்திருந்த கடன்களை எல்லாம் ஒரே வருஷத்தில் வசூல் செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கம் உத்திரவிட்டிருப்பதாக சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள், கிராம அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். எப் படியும் கடன் வாங்கியவர்களிடம் வசூல் செய்து தான் ஆகவேண்டும். அதை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று யோசனை சொல்கிறேன். விவசாயக் கடன்கள் எத்தனை இருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் இரண்டு ஆண்டுகளில்—இந்த ஆண்டும் அடுத்த ஆண்டுமாகப் பகிர்ந்து வசூல் செய்வதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக உத்தரவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். விழுப்புரத்தில் நகரசபையில் வர வேற்பு அளித்தபோது, தலைவர் காமராசர் அவர்கள் ஒரு கருத்தினைத் தெரிவித்தார்கள். நம் நாட்டுக் குழந்தைகளுக்கு இலவசக் கல்வி, சீருடை எல்லாம் கொடுத்தோம். ஆனால் குழந்தைகளைப் பார்த்தால் தரமான குழந்தைகளாக இல்லை. திசைரி ஒரு “கப்” பால் இலவசமாக அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள் இதில் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்தி ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு இலவசமாகப் பால் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏதோ மாற்றாக் கட்சித் தலைவர் சொல்லிவிட்டார் என்று விட்டு விடக்கூடாது. எப்படி இருந்தாலும், எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், நல்ல கருத்தைச் சொன்னால், அரசாங்கம் அதை எடுத்து நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

6-20
p.m.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் ஏ, பி, சி, டி என்று நான்கு பிரிவுகளாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதை நான் இரண்டு ஆண்டு காலமாகச் சொல்லி வருகிறேன். ஏதோ அவசரக் கோலத்தில் அள்ளித் தெளித்தாற்போல் அப்போது அதிகாரிகள் நல்ல முற்போக்கு பிளாக்குக்கு “பி” என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். பிற்போக்கு பிளாக்குக்கு “ஏ” என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். “டி” பிரிவில் இருக்கும் பிளாக்குகளுக்கு பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அதிக மானியம் அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிறது ; “ஏ” பிரிவில் குறைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டில் கூட எங்கள் தாலுக்காக்களில் ஏ, பி என்ற இரண்டு பிரிவுகளில் இருக்கும் பிளாக்குகளுக்கு அரசாங்கம் கொடுத்த மானியம் போதவில்லை. ஒரு வட்டாரத்தில் 100 அல்லது 200 மைனர் இரிகேஷன் ஏரிகள் ; 10 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள் சர்க்கார் மானியம். மதகு கூட நான்கு ஏரிகளுக்கு ரிப்பேர் பண்ண முடியாது. 2 ஆண்டுகளாகச் சொல்லி வருகிறேன். இந்த எஞ்சினிங் டிபார்ட்மெண்டிலே, உணவு உற்பத்தித் திட்டம், பி.பி.பி.யூ.டி., மைனர் இரிகேஷன் என்று பாகுபாடாக, பாரபட்சமாக இருக்கிறது. 200 ஏக்கர் ஒரு ஏரிக்கு இருந்தால், இது பி.பி.பி.யூ.டி. டாங்க் ; அந்த எஞ்சினியர் கண்காணிக்கிறார். 199 ஏக்கர் இருந்தால், மைனர் இரிகேஷன். ஆனால் வரி வாங்குவதில் மட்டும் அதற்கும் இதற்கும் நிலவரி ஒரே அளவு தான்

27th January 1970] [திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு]

வாங்குகிறோம். இதை ஒன்றாக இணைத்து, ஒரே எஞ்சினரியங் டிபார்ட்மெண்டாக வைத்து, இந்த ஏரிகளில் பாரபட்சம் இல்லாமல் எல்லா ஏரிகளையும் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொண்டு ஒரே மாதிரியாக மானியம் கொடுத்து பராமரிக்க வேண்டும். நமது காலஞ்சென்ற முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் புஞ்சை நிலங்களுக்கு வரி விலக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அடுத்த ஆண்டு நஞ்சை நிலத்துக்கும் வரியை நீக்குவதாகச் சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி இந்த கவர்னர் உரையில் ஏதாவது இருக்கும் என்று விவசாயிகள் எதிர்பார்த்தார்கள். நானும் கூட எதிர்பார்த்தேன். பொருளாதார நிலையைக் காரணம் காட்டி கூடாது. தைரியமாகச் செய்ய வேண்டும். நிலவரியாக 10 கோடி ரூபாய் தான் வருகிறது. அந்தக் காலத்தில் விவசாயிகள் வெறும் நிலவரி மட்டும் தான் கொடுத்தார்கள். இப்போது கதர், செல், மற்ற வரிகள், நான் சொல்லிய கடன்கள் எல்லாம் வேறு விவசாயிகளுக்கு இருக்கின்றன. விவசாயிகள் வளர்ந்து விட்டார்கள் என்று சொல்லி விட முடியாது. சில விவசாயிகளுக்குக் கடனும் கிடைக்கவில்லை. பாங்கு தேசியமயமாகி விட்ட பிறகு எல்லோருக்கும் “லோன்” கிடைக்கும் என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. எங்கள் ஊர் ஏஜென்டைக் கேட்டேன். என்ன ஐயா, பூக்கடைக்காரர்கள், ஹோட்டல்காரர்கள், ரிக்ஷாக்காரர்கள், இவர்களுக்கெல்லாம் “லோன்” கொடுக்கிறார்கள் என்று ரேடியோவில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே, என்ன சமாசாரம், அந்த பாரமாவது கொடுங்கள் என்று கேட்டேன். பாரம் ஒன்றிரண்டு தான் இருக்கிறது. நாங்கள் ஒன்றும் கடன் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லுகிறார். காரணம் அந்த உத்தரவு சரியாக இன்னும் அமுலாக்கப்படவில்லை. அது யாருக்கும் கிடைக்கவில்லை. இதிலும் அரசாங்கம் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டும். எந்த பாங்குகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டனவோ, அந்த ஏஜெண்டுகள் சொல்லுகிறார்கள். இதை எல்லாம் நம் ஜனங்கள் வந்து சொல்ல மாட்டார்கள். கடன் வாங்க “பாரம்” கூட கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறேன் என்றால், இந்திரா காந்தியே வந்து கொடுக்கும் அந்த “பாரத்தை” என்கிறார்கள். எங்களுக்குக் கடன் வேண்டுமென்று கேட்டால், எங்கள் ஊர் ஏஜெண்டு சொல்லுகிறார், இந்திரா காந்தியே வந்து கொடுக்கட்டும் என்று. அதற்கு இன்னும் வழிவகை ஏற்படவில்லை.

அதோடு மட்டுமல்ல, ஒங்கூர் அணை கட்ட வேண்டுமென்று நான் சென்ற ஆண்டு இந்த சட்ட மன்றத்தில் சொன்னேன். எங்கள் தாலுக்காவில் வீரர் அணை என்று தெற்கே ஒன்று கட்டியிருக்கிறார்கள். அதிலிருந்து செஞ்சி பகுதி ஏரிகளுக்கு ஜலம் வருகிறது. அங்கே ஒரு நாலைந்தா யிரம் ஏக்கர், பாண்டிச்சேரி பகுதிகளுக்கும் திட்டிவனம் தாலுக்காவில் ஒரு பகுதிக்கும் போகிறது. அதை விட பெரிய ஒங்கூர் ஆறு என்று ஒன்று போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அது தென்னாற்காடு ஜில்லா பார்டிலே இருக்கிறது. அதிலே போகும் வெள்ளம் பெருவாரியாக சமுத்திரத்தில் போய் விடுகிறது. அதிவே 10 அடி வந்தால் எலத்தூர், செல்லக்கேளிக் குப்பம், கந்தாறு, மரக்காணம், இத்தனை ஊர் ஏரி ஒரு வருஷத்திற்கு அடையும. அந்த ஆற்றிலே தண்ணீர் பிடிக்காமல் கரை புரண்டு ஜவ்வொரு வருஷமும் ரூ. 20,000, 30,000 எஸ்டிமேட் போடுவார்கள். ஆறுமாதம் வேலை நடக்கும். திரும்ப வெள்ளம் வரும். அது வரை செலவு செய்த பணமெல்லாம் எப்படிப் போகிறதோ, தெரியாது. இது சம்பந்தமாய் எல்லப் பாகவதர் அவர்கள் சட்டசபையில் அரசுர் அணை கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதுவும் சென்ற ஆண்டுதான் பூர்த்தியாயிற்று. அதையும் உடைத்துக்கொண்டு வெள்ளம் போயிற்று. இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்று கேட்டால், ஏற்கனவே முதலமைச்சர் காமராசர் அவர்கள் அந்தப் பகுதிக்கு வந்தபோது அங்கே மனு கொடுத்தார்கள். உடனே பார்த்து, இரண்டு மூன்று அணைகள் கட்டலாம், அதனால் ஏகப்பட்ட கிராமங்களில் புஞ்சை நிலங்கள் நஞ்சை நிலங்களாக மாறும் என்று அப்போதிருந்த சீப் என்ஜினியர் சர்வே செய்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். எல்லப் பாகவதர் கூட ஏரிகள் எல்லாம் உடைந்து போய் விட்டன, விவசாய நிலங்களெல்லாம் போய் விட்டன, கிணறுகளெல்லாம் கூட அந்த ஆற்று வெள்ளம் புரண்டு நாசம் விட்டன என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையினால் அந்த இடத்

[திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு] [27th January 1970]

திலே மராமத்து இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு நாளைக்குத் தங்கி செங்கல்பட்டிற்கும் தென்னாற்காடு ஜில்லாவிற்கும் எல்லையில் இருக்கும் இந்த அணையைக் கட்டி முடிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வறட்சி நிவாரணத்தைப்பற்றி எல்லோரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏதோ ஓரளவு கிராமங்களுக்குப் பயன்பட்டதே ஒழிய, 75 சதவிகிதம் அதில் பிரயோசனமில்லாமல் போய் விட்டது. முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட இதெல்லாம் பெருவாரியாக கிராம பஞ்சாயத்துக்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் கையிலே தான் இருக்கிறது, அவர்கள் தான் செய்தார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. ஏதோ கமிஷனர்கள், ஓரளவிற்கு அங்கே இருந்த சட்டசபை மெம்பர்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன் சேர்மன் இவர்களை எல்லாம் கூட்டி, ஒரு இரண்டு மணி நேரத்தில் இந்த ஜில்லாவில் இன்னின்ன மாதிரி வேலைகள் செய்யப் போகிறோம் என்று சொன்னாரே ஒழிய, எந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் இது அறிவிக்கப்படவில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியனிலே அது கொண்டு வரப்படவில்லை. 20 நாட்களுக்குள்ளே வேலையை முடிக்க வேண்டும், இல்லை என்றால், உங்களை எல்லாம் கொண்டு விரிவேன் என்றாராம் ஒரு அதிகாரி. ரொம்ப அவசரம். “20 நாட்களில் எப்படிச் செய்ய முடியும், ஒரு மாதமாவது கொடுங்கள் என்று நாங்கள் சொன்னோம்.” ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனில் 10 பெரிய ஏரிகள்; பெரிய ஏரிகள் சின்ன ஏரிகள், என்றால் அதை ஒரு இன்சினியர் சர்வே செய்து எஸ்டிமேட் போடுவது என்றால் எத்தனை நாளாகும்? 20 நாட்கள் பத்தர்து, இது எல்லாம் ஒரே ராத்திரியில் எப்படி முடியும் என்று கேட்டதற்கு, நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள் நான் அந்த அதிகாரிகளைக் கொண்டு விரிகிறேன் என்று சொன்னாராம். இந்த மாதிரி பல்வேலைகள் செய்தார்கள். வறட்சி இயற்கையாகவே போய் விட்டது. மழை கிடையாது. சில ஊரிலே நடு ஏரியிலே வரத்து வாய்க்கால். ஏரி எத்துவாய் அகற்றப்பட்டு ஏரிக் குள்ளேயே வேலை செய்தார்கள். இந்த மாதிரி நடக்கிறது என்றுகலெக்டரிடம் சொன்னேன். அதை எல்லாம் “கான்சல்” பண்ணி விட்டார். நான் சொன்ன ஓங்கூர் ஆற்றிலே ஒரு வாய்க்கால் வெட்டப்பட்டு, அந்த ஏரிக்குப் போகிறது தின்னியாங்குப்பத்திலே. அதற்கு பஞ்சாயத்து யூனியன் “எஸ்டிமேட்” போட்டு கான்ட்ராக்டுக்கு விட்டு விட்டது. இது ஆற்றிலே இருக்கிற ரோட்டிற்கு வெளியே வந்தால் போய் விடும் என்று சொல்லி பி.டி.ஓ.விற்கு எழுதி அவர்கள் அதைப் பார்த்து “கான்சல்” செய்து விட்டார். இப்படி பல வேலைகள் சொன்னவாறு நடைபெறவில்லை. எஸ்டிமேட் கிடையாது. ஓர்க் ஆர்டர் கிடையாது. ஆனால் பஞ்சாயத்து யூனியன் தான் எல்லாம் செய்தது என்று முதலமைச்சருக்கு ரிப்போர்ட் கொடுத்திருக்கிறார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. எந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனிலும் எந்த வறட்சி நிவாரணப் பணியைப் பற்றியும் விவாதம் பண்ணவில்லை. வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஓர்க் ஆர்டரை, எஸ்டிமேட்டோ தயாரிக்கப்படவில்லை. இனி எதிர் காலத்திலாவது ஒரு கமிஷன் தயாரித்து அரசு விசாரணை செய்யலாம். அந்தந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனில் விவாதம் பண்ணினார்களா, எஸ்டிமேட் போட்டார்களா என்று அதையும் பார்க்க வேண்டும். மற்றும் வேலைகள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு, ஆறாவது மாதம் தான் பி.டி.ஓ. மானேஜர்களை வைத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராகப் போய் “பில்” கொடுத்த மாதிரி “ரிகார்டு” பண்ணினார்கள். இது தான் நடந்தது. அதை அரசாங்கம் கண்காணித்து இனி எதிர்காலத்திலாவது இப்படிப்பட்ட அவசர வேலை நடைபெறாமல், அரசாங்கப் பணம் விரயமாகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எங்கள் பகுதிக்கு இன்றைக்கு வந்தால், எத்தனையோ கிராமங்களுக்கு ரோட்டிற்கு மண் அடிக்கப்பட்டது. மண்மூட்டு இன்னும் கரைக்கப்படவில்லை. சில ரோடுகளுக்கு “கிராவல்” அடித்திருக்கிறார்கள். அந்த “கிராவல்” இன்னும் கரைக்கப்படவில்லை. ஏழு, எட்டு மாதங்க ளாகி விட்டது. ஆகையினால் அரசாங்கம் அதிலே கவனம் செலுத்தி அதைச் சரியான முறையிலே கண்காணிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

27th January 1970] [திரு. எ. பொன்னப்ப நாயுடு]

நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஜமாபந்தியை ஒழித்து விடப் போகிறோம் என்று சென்ற ஆண்டே சொன்னார்கள். ஆனால் இந்த ஆண்டு ஜமாபந்தியைப் படிப்படியாக ஒழிப்போம் என்று கவர்னர் உரையிலே இருக்கிறது. அதனால் லாபம் கிடையாது. ஜமாபந்தியை எடுத்துவிடலாம். அதை அரசாங்கம் தீவிரமாக அமல் படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீண்ட நாட்களாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம், ரெவினியூ போர்டை எடுத்து விடலாம் என்று. ஒவ்வொரு அரசாங்கம் வருடம்போது ரெவினியூ போர்டை எடுத்து விடப் போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி, இந்த அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி, அந்த அதிகாரிகளைக் கலைக்காமல் வைத்திருக்கிறார்கள். அதை எல்லாம் வெளியே சொல்லுகிறோம், நாங்கள் வந்தால் ரெவினியூ போர்டைக் கலைப்போம் என்று ஒமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் திண்டிவனத்திற்கு வந்தபோது சொன்னார்கள். இப்படி ஒவ்வொருவரும் சொல்லிக்கொண்டு போனால் நல்லதல்ல. அதனால் அரசாங்கப்பணி முறைகளுக்கும் அனுசூலமில்லை. விவசாயிகளுக்கும் அனுசூலமில்லை. பொதுமக்களுக்கும் அனுசூலம் கிடையாது. எத்தனையோ நாடாக்கள் சொல்லுகிறார்கள், சிவப்பு நாடா, கருப்பு நாடா, வெள்ளை நாடா என்று நடத்தி வருகிறார்கள். ஒரு மனு கொடுத்தால் அது தாசில்தார் ஆபிசிலிருந்து கலெக்டர் ஆபீசுக்கு வரவேண்டும். கலெக்டரிடமிருந்து ரெவினியூ போர்டுக்கு வரவேண்டும்; அரசாங்கத்துக்கு வரவேண்டும். ரெவினியூ போர்டில் 3 வருஷம் கட்டி வைக்கிறார்கள். தகப்பன் விண்ணப்பம் போட்டால், அவன் செத்த பிறகு பிள்ளைக்கு வரும் உத்தரவு. அந்த மாதிரிக் கால தாமதத்தை நீக்கியாக வேண்டும். இன்னொரு காரியம். மின்சாரத்துக்கு வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். தொழில்துறைக்குக் குறைத்துக் கொடுக்கிறது, விவசாயிகளிடம் அதிகமாக வாங்குகிறது என்ற நிலையை மாற்றி, விவசாயிகளுக்கு மின்சாரக் கட்டணத்தைக் குறைத்துக் கொடுக்குமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, செங்கற்பட்டு—சின்னசேலம் ரயில்பாதை போட வேண்டும் என்று நான் சென்ற முறையே பேசியிருக்கிறேன். இப்போது அது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் குறிப்பிலேயிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். செங்கற்பட்டு, உத்திரமேரூர், செஞ்சி திருக்கோயிலூர், கள்ளக்குறிச்சி, சின்னசேலம் என்ற ரயில் இணைப்பை அந்தத் தாலுக்காக்களுக்கு ரயில் இணைப்பே இல்லை என்று நம் அமைச்சர் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துச் சொல்லி, சீக்கிரமாக போட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நீண்ட காலமாக எங்கள் தாலுக்காவில் ஒரு சிமென்ட் தொழிற்சாலை வைக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வந்து, முன்பு இருந்த தொழில் அமைச்சர் திரு வெங்கட்டராமன் அவர்கள் அதற்கு சாவே செய்து வாலூர் பிளாக்கில் பாண்டிச்சேரி எல்லையில் சேதராப்பட்டு கிராமத்தில் வைக்கலாம் என்ற திட்டம் இருக்கிறது. சிமென்ட் தொழிற்சாலைக்கு வேண்டிய சுண்ணாம்புக் கல் இரண்டு மூன்று கிராமங்களில் இருக்கின்றது. இதையும் அரசாங்கம் கவனித்து அங்கே சிமென்ட் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. அறிவழகன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் உரையில் மிகச்சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்து நவீனதற்கு முதற்கண் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நாம் சாதித்திருக்கிற பல்வேறு காரியங்களை ஆளுநர் உரையில் எடுத்துக் கூறியிருப்பதைக் காணுகிற போது, நம்முடைய நாட்டில் நம்முடைய அரசு மிகப் பெரும் சாதனைகளைச் சாதித்திருப்பதை எண்ணுகிற நேரத்தில், அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிடுகிற ஒரு வாக்கியம் என் நினைவுக்கு வருகிறது. “We are common men given uncommon task” என்று குறிப்பிட்டார்கள், நாம் மிகச் சாதாரண மனிதர்கள். மிகப் பெரும் பொறுப்புகளை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் குறிப்

[திரு. கே. அறிவழகன்]

[27th January 1970]

பிட்டதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில், மிகப் பெரும் சாதனைகளைச் சாதிக்கிற ஒரு நல்ல அரசாக அவருக்குப் பின்னாலே அமைந்து மிகப் பெரும் காரியமாக வறட்சி நிவாரணப் பணியை மேற்கொண்டதன் மூலமாக, தமிழ்நாட்டு மக்களை வாட்ட இருந்த பிற கொடுமைகளிலிருந்து காப்பாற்றுகிற பணியை ஆற்றியிருக்கிறோம். அந்தப் பணியில் நடைபெற்ற சில குறைபாடுகளை மாற்றிக் கட்சியின் மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டாலும், அந்தப் பணியினால் தமிழ்நாட்டு மக்கள் பயன் அடைந்தார்கள் என்பதை அவர்கள் முழுவதும் மறுக்கவில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். அடுத்து, நம்முடைய நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கிற வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப்பற்றித் குறிப்பிடவில்லை என்று சிலர் குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். உண்மையில் நம் தொழில்துறை அமைச்சர் திரு. மாதவன் அவர்கள் வெளி மாநிலங்களுக்குச் சென்று விட்டு, இப்போது திரும்பியிருக்கிறார்கள். கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே நம் மாநிலத்திலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிற புதிய தொழில்களைப்பற்றி மிகச் சிறப்பான முறையிலேயும் விரிவான முறையிலேயும் எடுத்து நவீனத்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் நம் மாநிலத்தில் வேலை வாய்ப்புகள் அதிகம் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறவர்கள், அதிகமாக்கப்படுவதற்கான வழி துறைகளை காணுவதற்கான பெருமுயற்சியில் ஈடுபட்டாக வேண்டும். நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை, பல்வேறு துறைகளிலே கிடைக்கக்கூடிய பொருளாதார வாய்ப்புகளை நாம் பெரும்பகுதி பயன்படுத்திவிட்ட காரணத்தால், நமக்கு மிகுதியிருக்கிற ஒரே ஒரு வாய்ப்பு சேலம் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலை ஆகும். சேலத்தில் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலை உருவாகுமானால், அது 200 கோடி ரூபாய்க்கு உருவானாலும், அல்லது 100 கோடி ரூபாய்க்கு முதல் திட்டமாக உருவானாலும், சேலம் பகுதியிலுள்ள ஆயிரக் கணக்கான மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும். மத்திய அரசாங்க பழைய நிதி அமைச்சர் திரு டி.டி.கே. அவர்கள் 3,000 பேர்கள் தான் வேலை பெறுவார்கள் என்று சொன்னாலும், அதற்கு வேண்டிய கனிப் பொருளைக் கொண்டு வருவதிலும், சுற்றியிருக்கும் மற்ற வேலைகளைச் செய்வதிலும், அவர்களுக்குத் தேவையான கட்டிடங்கள், வீடு விடுதிகள் முதலியவை கட்டுவதில் ஈடுபடுவதிலும் உள்ள வேலை வாய்ப்புகளைக் கணக்கிட்டால், நிச்சயமாக 20 அல்லது 30 ஆயிரம் பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும். சேலம் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலை வராதா வராதா என்ற எண்ணத்திலே தான் அமைச்சரவை இருக்கிறதே தவிர, அது வருவதின் மூலம் புதிய சமைகள் வந்து விடப்போகின்றன என்று அஞ்சுகிற நிலையில், நம் அமைச்சரவை இல்லை. இன்னும் புதிய தொழில்களைக் காண வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருப்பதால், தென் பகுதி பாரையெண்ணெய் ரசாயனப் பொருள்கள் தொழிற் கழகம் (Southern Petro-Chemicals Industrial Corporation) என்கிற புதிய கம்பெனி ஒன்று பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் நாட்கால் பெட்ரோ—கெமிகல் தாய்மைத் தொழில் நிறுவனம் பணி யாற்றுகிற வகையில் அதற்கான நிதி ஏற்பாடுகள் இவ்வாண்டில் முடிவடைந்து உள்ளன. சேலம் உருக்காலையை நிறுவுவதற்கு இந்திய அரசு விரைவில் நமக்கு ஏற்புடையதொரு முடிவைத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இவைகளை எல்லாம் அமைப்பதற்கு 200 கோடி ரூபாய் வரை மூலதன முதலீடு தேவைப்படும் என எதிர்பார்க்கப் படுகிறது என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இதைக் குறிப்பிட்டு இருப்பதற்கான அடிப்படை நோக்கமே நம் வேலை வாய்ப்பு வசதிகளை அதிகப்படுத்துவதாகும். வேலை வாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்துவது எவ்வளவு சிரமமானது என்பதை நம் இந்திய அரசின் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை வரைவதில் ஈடுபட்டவர்கள் புள்ளிவிவரக் கணக்கோடு சொல்லக்கூடும். இன்றைய தினம் இந்தியா பூராவும் ஒரு லட்சம் எஞ்சினியர்கள்—பி.இ.க் கள் வேலையற்று இருக்கிறார்கள் என்ற கணக்கைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். யுனெஸ்கோ—மால்கம் ஆதிசேஷ்யா அவர்கள் அந்தக் கணக்கைப் பெற்றதைப்பற்றி, பெரும் கூட்டம் ஒன்றில் எடுத்து நவீனத்திருக்கிற வேலை வாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்த வேண்டுமானால், புதிய வரிகளை விதிக்க வேண்டி வருகிறது. யாருக்கு விதித்தால் தாங்குவார்கள் என்று பார்த்து அவர்களுக்கு விதிக் அரசின் தயங்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். காரணம் புதிய வரிகளை விதிப்பதால் ஒரு அரசு மக்களுடன் நம்பிக்கையி

27th January 1970] [திரு. கே. அறிவுமகன்]

லிருந்து வீழ்ந்துவிட முடியாது. புதிய வரிகள் யாரைப் பாதிக்கின்றன என்பதுதான் முக்கியமாகும். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எதிர்க்கட்சியிலே தலைவராக இருந்தபோதும், ஆளும் கட்சியில் முதலமைச்சராக இருந்த போதும் வரிகள் விதிப்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நேரத்தில், அதையே அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஆடம் ஸ்மித் காலத்தில் canon of Taxation என்று அழைக்கப் படுகிற வரி விதிப்பின் தேற்றங்கள் ஆனாலும், இன்றைய நிலையில் மேற் கொள்ளப்படவேண்டியதாக இருக்கும் பணக்காரர்களுக்கு வரிவிதிக்கும் முறையைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். அந்த வகையில் எண்ணிப் பார்க்கிற நேரத்தில் தான், மாநில அரசுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இருக்கிற அதிகாரங்களைப் பொறுத்து, நிதியை அதிகமாகப் பெறுகிற வசதியைப் பெற்றுள்ள மத்திய அரசு மாநில அரசுக்குத் தர வேண்டிய நிதி தர முடியாத நிலையில் தங்களுடைய வெளிநாட்டுப் பொறுப்புக்களை, செலவுகளை அதிகரித்துக் கொள்கிற நிலையில், வீண் ஆடம்பரச் செலவுகளை அதிகப்படுத்திக் கொண்டு, சீனாவோடும், பாஷித்தானோடும் ராஜதந்திர முறையில் வெளிநாட்டு உறவுகளைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளாமல், எப் போதும் பெரும் போருக்கு ஆயத்தமாக இருக்கும் வகையில், மத்திய அரசு பாதுகாப்புக்காக பெரும் தொகையைச் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது. பாதுகாப்புக்காகச் செலவிடப்படக்கூடிய தொகையில் குறைந்தது பாதியைக் குறைக்கக் கூடிய புத்தி வன்மையை, அரசியல் திண்ணமையை, மத்திய அரசு பெற்றாக வேண்டும். இந்திய பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்கள் குறிப்பிடுவதுபோல், நாம் ஏழை மக்களை வறுமையால் வாடுகிறவர்களைக் கவனிக்கவில்லை என்றால், பெரும் புரட்சி ஏற்படும்; அப்படிப் பெரும் புரட்சி ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டுமானால், நாட்டின் பாதுகாப்பு என்ற பெயரால், இராணுவத்துக்குச் செலவழிக்கும் தொகையைக் குறைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு வெளிநாடுகளிடத்தில் அதிலும் பக்கத்திலுள்ள அயல் நாடுகளிடத்தில் மத்திய அரசு நல்ல தொடர்புகளை மேற்கொண்டாக வேண்டும்.

அடுத்த, நம்முடைய ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற பல்வேறு விதமான முன்னேற்றங்களில் ஒன்று கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றமாகும். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை, 3 ஆண்டுகளாக கல்வித் துறையில் பெரும் காரியங்களைச் செய்யும் முறையில் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பணியினை மேற்கொண்டார்கள். அதிலும் மாண்புமிகு மாதவன் அவர்கள் இருந்த நேரத்தில் தனியார் பள்ளிகளில் தவிக்கும் ஆசிரியர்களின் வேலைப் பாதுகாப்பின்மையைக் குறித்து ஒரு குழுவை நியமித்தார்கள். அந்தக் குழு தமிழகம் எங்கும் சென்று சுற்றிப் பார்த்து, தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள் என்னென்ன கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள், அவர்கள் எல்லாம் எவ்வாறு ஓய்வு ஊதியம் கூட பெறமுடியாத வசதியில்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லாம் கண்டறிந்து, அவைகளுக்கெல்லாம் ஒரு விடிவு காணும் வகையில் ஒரு அறிக்கை தயாரித்து அது இப்போது மிக வேகமாக ஆராயப்பட்டு வருகிறது. கடந்த 20 ஆண்டுகளாகத் தீரப்படாது இருந்த வீட்டு வாடகைப்படி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்து 2½ ஆண்டு அல்லது 3 ஆண்டுகளாகியும் இன்னும் கூடத் தரப்படாமல் இருக்கிறதே என்ற ஏக்கம் நிச்சயமாக இன்றையதினம் ஆசிரியப்பெருமக்களிடம் இருக்கிறது. இன்றையதினம் பொதுப்பணித்துறை அமைச்சராக இருக்கிற மாண்புமிகு திரு சாதிக்காஷா அவர்கள் அன்றைய தினம் மருத்துவத் துறை, பொதுநலத் துறை அமைச்சராக இருந்த போது ஆசிரியர்களின் கண்ணீரைக் கண்டு, “உங்களுக்கெல்லாம் இலவச மருத்துவ வசதி அளிக்கப்படத்தான் வேண்டும், அது அளிக்கப்படும்” என்று உறுதிமொழி கூட அளித்தார்கள். இன்றையதினம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களிடம் மருத்துவத் துறையும் பொதுநலத் துறையும் இருக்கிறது. நிச்சயமாக விரைவில் நம்முடைய ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கும், தனியார் துறை பள்ளிகளில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த மருத்துவ வசதி அளிக்கப்பட்டு அவர்கள் இதனால் பயன்பெறுவார்கள் என்றே

[திரு. கே. அறிவழகன்] [27th January 1970]

நம்புகிறேன். தொழிலாளர் துறையைப் பொறுத்த வரையில், மிக எளிதாக மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய உதவி பெற்று பெரும், பெரும் கட்டிடங்களைப் பெற்று மருத்துவ வசதியை அனுபவிக்கிறார்கள்.* அவர்களுடைய ஈ.எஸ்.ஐ. மருத்துவமனைக் கட்டிடங்களைப் பார்க்கிறபோது, இவைகள் எல்லாம் என்ன பலகலைக் கழக கட்டிடங்களா என்று நாம் எல்லாம் அவைகளை அண்ணாந்து பார்க்கிற நிலை இருக்கிறது. இப்படித் தொழிலாளர்களுக்கு எல்லாங்கூட எல்லாவிதமான பாதுகாப்பும் அளிக்கப்பட்டு வருகிற நேரத்தில் ஆசிரியர்கள், எதிர்க்கால சமுதாயத்திற்கான நல்ல மக்களை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் இந்த வசதியெல்லாம் இல்லாமல் இன்றையதினம் வாழ்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் நல்ல வசதியோடும் வாய்ப்போடும் வாழ வேண்டும் என்று நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அடிக்கடி உறுதி அளித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் மிக விரைவில் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கை இன்றையதினம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் ஒன்றை நான் இங்கே குறிப்பிட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் மிக நல்ல முறையில் இயங்கிக்கொண்டு வருகிற ஒரு கழகம் என்று சொல்லப்படாலும், புதியனவற்றை மேற்கொள்ளுகிற அடிப்படை இல்லாத ஒரு கழகமாகத் தான் இன்றையதினம் இருந்து வருகிறது. அதனுள்ளே அமர்ந்திருப்பவர்கள்தே, எப்படி முதலாளித்துவத்தின் மீது என்னென்ன குறைகளை வளர்ந்து வரும் சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகள் கூறுகிறார்களோ அவையனைத்தையும் கூறுகின்ற நிலைமைதான் இன்றும் இருக்கிறது. கல்வித் துறையில் நமமாலே போற்றிப் பாராட்டப்பட்ட பாக்டர் ஏ. எஸ். முதலியார் அவர்கள் துணை வேந்தராக இருந்தபோதிலும் சரி, அவருக்குப் பின்னாலே இன்றையதினம் நம் பாராட்டுக்குரிய உயர்திரு சுந்தரவடிவேலு அவர்கள் துணை வேந்தராக இருக்கும் இந்தக் காலம் வரை அந்தக் கழகத்தின் அமைப்பு முறை மாற்றம் ஏதுமில்லாமல் பழைய நிலைமையிலேயே இயங்கிக் கொண்டு வருவதைத் தான் பாதுகாத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டுக்கான வகையில் திட்டமிடப்பட்டு பாடத் திட்டங்கள் இன்றளவும் அமையவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், அங்கே இருக்கிற யூனிவர்சிட்டி செனட் சபைக்கான தேர்தல்கள் வைஸ்-சென்ஸலர் தேர்ந்தெடுக்கும் முறைகள் எல்லாம் 1967 தேர்தலுக்கு முன்னால் ஏற்பட்ட சட்டப்படி நடக்கின்றன. அதற்கான சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு, 3 ஆண்டு களானாலும் அந்தச் சட்டங்கள் எல்லாம் கல்வித் துறையில் அமுலுக்கு வராமல் இருக்கின்றன. ஒரு சிலரின் ஆதிக்கம் காரணமாக இந்தப் புதிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முடியாத நிலைமை உருவாகி, அங்கே ஒரு சிலர் எண்ணியதைத் தான் காரியமாகச் செய்ய முடியும் என்று தான் சென்னைப் பல்கலைக் கழகமானாலும், மதுரைப் பல்கலைக் கழகமானாலும் செயல்பட்டு வருகின்றன. அந்தச் சட்டத்திட்டங்களையெல்லாம் மாற்ற வேண்டிய பெரும் வேலை நமக்கு இன்றையதினம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பழைய நிலைமைகள் தொடர்வதன் காரணமாகத் தான் இன்றையதினம் விஞ்ஞான நுட்பம் தெரிந்தவர்கள் நாட்டில் உருவாக முடியவில்லை. கல்வித் துறையில் என்னென்ன காரியங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று பாக்டர் மாஸ்கம் ஆதிசேஷ்யா என்கிற யுனெஸ்கோ நிறுவனத்தின் கல்வி பெரிய டைரக்டர் இங்கே வந்தபோது கல்வி அமைச்சர் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசினார். அப்போது ஆசிரியர்கள் நிலைப்பற்றியும் சொன்னார் இன்றையதினம் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் நாட்டில் உள்ள மாணவர்களில் 95 சதவீத மாணவர்கள் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். முதல் வகுப்பில் இன்றையதினம் 14 லட்சம் பேர் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் அந்த 14 லட்சம் பேரும் பள்ளி இறுதி வகுப்பு வரை படிக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. இடையிலேயே பல லட்சம் போய்விடுகிறது. ஆண்டுதோறும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சை 2 லட்சம், 2½ லட்சம் பேர் எழுதுகிறார்கள் என்று பார்க்கிறோம். அது செட்டம்பர் அக்டோபர், மார்ச்சு என்று எழுதி எழுதி தோற்று எழுதுகிறார்கள். அப்படி இருப்பவர்களை ஒரு 50,000 பேரை ஒதுக்கிவிட்டால், சாதாரணமாக 1½ லட்சம் அல்லது 2 லட்சம் பேர் தான் எழுதுகிறார்கள். 14 லட்சம் மாணவர்கள் முதல் வகுப்பில் சேருகிறார்கள். ஆனால் 2 லட்சம் பேர் தான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சைக்குப்

27th January 1970] [திரு. கே. அறிவழகன்]

போகிறார்கள் என்றால், கீதி 12 லட்சம் பேர் எங்கே போனார்கள் ? அவர்கள் ஏன் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை படிக்க முடியவில்லை ? கல்வித் திட்டம் சரியாக இல்லை என்ற காரணத்தால் படிக்கவில்லையா அல்லது பயிற்சி போதுமான அளவுக்கு இல்லை என்று படிக்கவில்லையா ? அவர்களுடைய பெற்றோர்களுடைய வாழ்க்கை வசதிக் குறைவா ? அல்லது வேறு காரணத்தால், படிக்க முடியவில்லையா ? அல்லது மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலம் வரவில்லை என்று நிறுத்தப்பட்டார்களா ? இல்லை, விஞ்ஞானம் புரியவில்லை என்று நிறுத்தப்பட்டார்களா ? சொல்லிக் கொடுத்த ஆசிரியர்கள் சரியாகச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை என்ற காரணத்தால் நிறுத்தப்பட்டார்களா ? அவைகளை நாம் இன்னும் ஆராயவே இல்லை. நிச்சயமாக நாம் இவைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்தாக வேண்டும். எந்த ஒரு மொழி உலகத்திலேயே சிறந்த மொழி, உயர்ந்த மொழி என்று சொல்லி பெருமைப்படுகிறோமோ அந்தத் தமிழ் மொழியில் தன் பெயரை எழுதத் தெரியாதவர்கள், கண் இருந்தும் குருடர்களாக இருக்கின்ற நிலைமை இன்றைய தினமும் நாட்டில் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நாம் கண் தரும் முக்கியமான பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையை நாம் எப்படியும் மாற்றியாக வேண்டும். நம்முடைய பாடத் திட்டத்தில் வாழ்க்கையில் பயன்படத் தக்க பாடத் திட்டம் முதல் வகுப்பிலிருந்து 11வது வகுப்பு வரையிலும், இந்தத் திட்டம் 1967க்கு முன்னால் உருவானது. இதனை மாற்றியாக வேண்டும். இது நம்முடைய பொறுப்பாகும். இதற்காக ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு யுனெஸ்கோவின் பெருமுயற்சியால், 5வது வகுப்போடு நிறுத்தப்பட்டு விட்டாலும், அது வரை படித்த விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கையை மேம்படுத்திக்கொள்ள முடியாதற்கு சாத்தியமான திட்டம் என்று என்று ஆராய்ந்து ஒரு சிறந்த திட்டம் உருவாக்கித் தரப்பட்டது. ஆனால் இது வரை அந்தத் திட்டம் இந்த நாட்டுக் கல்வி நிலையங்கள் எதனாலும் ஏற்று நடத்தப்படவில்லை. இன்னும் நாம் அவற்றைப் பாடமாக நம் நாட்டு மாணவர்களுக்குத் தரவில்லை. இன்றுவரை நம்முடைய கல்வித் திட்டத்தில் எந்த விதமான புதிய மாற்றமும் செய்யப்படவில்லை. 20 ஆண்டுகளாகச் செய்யப்படவில்லை. மாற்றங்களைச் செய்கிற முறையில் நம் பெருமதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாடத்தில் மாற்றம் ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆசிரியர்கள் மனப்பான்மையில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். ஆனால் நிதர்சனமான முறையில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வர வேண்டிய மிக முக்கியமான கட்டத்தில், வளர்ந்து வரும் உலக சமுதாயத்தின் முன் நாம் இருக்கிறோம். வள்ளுவனை இந்த உலகத்திற்குத் தந்தோம் என்று “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்று பாரதியார் பாடியதைச் சொல்லுகிறோமே ஒழிய, நிச்சயமாக வள்ளுவனை நாம் உலகத்திற்குத் தரவில்லை. வள்ளுவனை உலகத்திற்கு நாம் மகிழ்ச்சியடையும்படி எடுத்துத் தந்தவர் நம் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தான். உலகத்தின், தூல்களில் வள்ளுவனைப்பற்றி ஒன்றும் இல்லை. உலக மன்றங்களில் வள்ளுவரைப் பற்றி ஒன்றும் எழுதப்படவில்லை. வள்ளுவனை உலகத்திற்குத் தரவேண்டும் என்று அக்கரை கொண்டு நம் அமைச்சர் அவர்கள் தை மாதத்தின் இரண்டாவது நாளை வள்ளுவர் நாளாக ஆக்கி உலகமெங்கும் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார் என்று அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எனக்கு அடுத்து மேலும் ஒரு அருமை நண்பர் பேச இருப்பதால், எனக்கு வாய்ப்புத் தந்ததற்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. டி. கே. பொன்னுமலையு : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து முன்மொழிந்து நம்முடைய சர்க்கார் கட்சிக் கொரடாவான அண்ணன் சிற்றரசு அவர்கள் பேசியதை இன்றைய தினம் கடைசியாக வழிமொழியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடைமைப்பட்டிருக்கிறேன். கவர்னர் உரை இன்றைய தினம் நாட்டின் அத்தியாவசியத் தேவைகளை எந்த அளவுக்கு இந்த சர்க்கார் சீராக நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதற்கு நல்ல அடையாளமாக, நல்ல உரையாக அமைந்திருக்கிறது என்று சொன்னால், அது நிச்சயமாக மிகையாகாது. எதிர்க்கட்சியிலுள்ள அனைவரும் வரவேற்ற முறையிலேயே அந்த உரை

[திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

[27th January 1970]

எவ்வளவு சிறப்புடையது என்பது நமக்கெல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது. இந்த சர்க்கார் கடந்த ஆண்டு ஏற்பட்ட பயங்கர வறட்சியை சமர்ளித்த முறை மிகவும் பெருமைக்குரிய விஷயம் என்றெல்லாம் நண்பர்கள் கூறினார்கள். நம்முடைய முதலமைச்சர் தம்முடைய கூர்மதியின் விளைவால் அந்த வறட்சியை உரிய முறையில் டெல்லிக்கு எடுத்துக் கூறி நாம் பெறவேண்டிய உதவித் தொகையை அங்கிருந்து மானியமாகவும் மற்ற முறையிலும் பெற்று சமர்ளித்த முறை நிச்சயமாகப் பாராட்டுக்குரியதாகும். உடனடியாகப் பலன் அளித்ததா என்றெல்லாம் கேட்டால், மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. அய்யாசாமி அவர்கள் கூறியதைப் போல, ஆழ்த் தொண்டிய கிணறுகளும் போடப்பட்ட சாலைகளும் உடனடியாகப் பலன் தரவில்லை என்றாலும், அதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட கூலியைப் பெற்ற அந்தக் கூலிக்காரர்களுக்கு அன்றைய தினமே கூட அது பயன்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதை அவர்களே கூட ஒத்துக் கொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். அந்த முறையில் வறட்சியை சமர்ளித்தது சர்க்கார். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை உரிய முறையில் போக்கவில்லை என்று இங்கே நண்பர்கள் சிலரும் அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் சிலரும் கூறிய வாதங்களுக்கு எங்கள் நண்பர்கள் பேசினார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், அவர்கள் கூறிய வாதங்களை வரவேற்கிறேன். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருப்பது உண்மையானது. மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் இப்போது செய்திருக்கக் கூடிய காரியங்களை அவர்கள் கடந்த காமராஜர் ஆட்சியில் எதிர்பார்த்தார்களா? பக்தவத்சலம் காலத்தில் எதிர்பார்த்தார்களா? திராவிட முன்னேற்றக் கழக சர்க்கார் பல்வேறு சாதனைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதையும் திறமை மிக்க அவர்களால்தான் செய்ய முடியும் என்ற உணர்ச்சியிலே இப்படியெல்லாம் அவர்கள் கேட்டிருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன். இன்றைய தினம் மாநில சர்க்காருக்கும் மத்திய சர்க்காருக்கும் உள்ள உறவு முறைகளைச் சரிவரப் பகிர்ந்து கொள்ளால் நிச்சயமாகத் தீர்க்க முடியும் என்ற உணர்ச்சியை இந்த சர்க்கார் பெற்றிருக்கிறது. இதில் மத்திய சர்க்காரின் பங்குதான் பெருமளவில் இருக்கிறது என்பதையும் அதைத் தீர்த்தாக வேண்டுமென்பதையும் நண்பர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். அமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் வேறு ஒரு இடத்தில் குறிப்பிட்டதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கோடிட்டுக் காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை மத்திய சர்க்கார், மாநில சர்க்கார் மட்டும் தீர்க்க முடியுமா என்றால், நம்முடைய பெரிய நாட்டில் சர்க்காரினால் மட்டும் அதைத் தீர்க்க முடியாது. பல் வேறு தனிப்பட்ட தொழில் ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் மூலமாகவும் இதற்குப் பரிகாரம் தேட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்

விவசாயத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, சென்ற வருஷம் 53 லட்சம் டன்னாக இருந்த விளைச்சலை 63 லட்சம் டன்னாக உயர்த்தியிருக்கிறது. அதற்காக ஐ.ஆர். 8 நெல்லை கணிசமாக பெருவாரியாகப் பயிரிட வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்கிறார்கள். வரவேற்க வேண்டிய, பாராட்ட வேண்டிய விஷயம் தான் அது. விவசாயி என்ற முறையில், நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஐ. ஆர். 8 என்ற நெல்லை இந்த சர்க்கார் பிரசாரம் செய்யும் அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும், ஓரளவுக்கு வேறு ரக நெல்லைப் பயிரிடுவதற்குப் பிரசாரம் செய்தால் அது தான் வரவேற்கத்தக்கது, விரும்பத்தக்கது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஜெயா, பத்மா என்ற ரக நெல் இந்த ஐ.ஆர். 8ஐ விட அதிகமாக இந்த மண்ணுக்குப் பொருத்தமான விளைச்சலைத் தரக்கூடியதாக இருக்கும். ஒரே ஏக்கர் நிலத்தில் ஐ.ஆர். 8 நெல்லைப் பயிரிட்டு, பிறகு 'ஜெயா' பயிரிட்டால் ஐ.ஆர். 8 நெல் 50 மூட்டை விளைந்தால், "ஜெயா" ஏறக்குறைய 58 மூட்டை உற்பத்தியாகிறது. "பத்மா"வைப் பயிரிட்டால் 45 மூட்டை எதிர்பார்க்கலாம். ஐ.ஆர். 8 பயிரிடுவதன் மூலமாக பூச்சி மட்டும் தாக்குவதில்லை. நோய் நொடி அதற்குப் பெரும் தடையாக இருக்கிறது. பத்மா, ஜெயா பயிரிட்டால், பூச்சிகள் மட்டும் தாக்குகிறதே தவிர, நோய் நொடிகள் வருவதில்லை. விவசாயிகள் பெருமளவில் அதனால் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு அனுசூலமாக இருக்கிறது. ஆகவே ஐ.ஆர். 8 பற்றிப் பிரசாரம் செய்வதை அவர்கள்

7-00
p.m.

27th January 1970] [திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

கொள்கையாக வைத்துக் கொண்டாலும், அதைவிட உயர்ந்த முறையில் தங்களுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் முறையில், ஜெயா, பத்மா நெல்லைப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைய தினம் பல்வேறு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், படித்தவர்கள் விவசாயத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். அதே போல, விவசாயத்தை இயந்திர மயமாக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். படித்தவர்கள் என்று சொல்லும்போது, வெறும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. அல்லது பி.ஏ. படித்தவர்கள் என்று கருதமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். விவசாயத்தை முறையாக பி.யு.சி. கற்ற பிறகு படித்து, அதில் பட்டம் வாங்கியவர்கள்தான் செல்ல வேண்டுமென்று சொல்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். அப்படிப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் படித்துவிட்டு வேறு உத்தியோகம் வேண்டாமென்று விவசாயத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்றால், அதற்கான ஊதியம் அவர்களுக்கு அதில் கிடைக்க வழி இருக்க வேண்டும். அது இருக்கிறதா இப்போது என்று பார்க்கும்போது, இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தொழில் செய்யும்போது, முதலையும் வட்டியையும் கணக்கிடுவதுபோல, விவசாயத்திலும் கணக்கிட வேண்டும். விவசாயம் என்றால், அதற்கு டிராக்டர் வாங்கவேண்டி இருக்கிறது. இன்றைய தினம் விதைப்பதற்கும் அடிப்பதற்கும் இயந்திரங்கள் வந்திருக்கின்றன. சாதாரண டிராக்டர் வேண்டுமென்றால், அதற்கு 18 ஆயிரம் ரூபாய் தேவைப்படுகிறது. அடிக்கின்ற கருவிகளை வாங்க வேண்டுமென்றால், அதற்கு ரூ. 80 ஆயிரம் தேவைப்படுகிறது. இப்படியெல்லாம் முதலீடு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஒரு பக்கம் சீர்திருத்தம் என்று சொல்கிறோம். இருக்கக்கூடிய நெல்லைப் பகிர்ந்து அளிக்கப் பேசுகிறோம். இருக்கின்ற 30 ஸ்டாண்டிங் ஏக்கர்களைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பேசுகிறோம். அதற்கு முன்னால் அதைப்பற்றி நியாயமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். டெல்லியில் ஆளும் கட்சி காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் இரண்டு மூன்று ஏக்கர் போதுமென்று கூறுகிறார்கள். அப்படி இரண்டு ஏக்கர்களை வைத்துக்கொண்டால், 80 ஆயிரம், 18 ஆயிரம் என்று இயந்திரங்களை வாங்கிப் பயன்படுத்த முடியுமா? இன்னும் சொல்கிறார்கள், நம்முடைய நாட்டில் ஜனத்தொகை அதிகமாகவும் நிலப்பரப்பு குறைவாகவும் இருக்கிறது என்று. நாம் இன்றைய தினம் அதற்கான பிரச்சனைகளை இன்னும் ஆராயவில்லை. அதற்கான பரிசாரத்தைத் தேடுவதில் நமக்குப் பங்கும் பாத்தியதையும் உண்டு என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இன்றைய தினம் உள்ள முறை என்ன? பெரிய அளவில் நிலப்பரப்பு தேவை என்றால், உடனே “கேபிடலிசம்” என்று சொல்வார்கள். “கேபிடலிசம்” அல்லது “கம்யூனிசம்” என்பதை அவ்வளவு முக்கியமாக நான் கருதவில்லை. இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் என்ன முறை தேவை என்பதை நாம் எண்ணவேண்டும். விலைவாசிகளைப்பற்றிப் பேச வேண்டும். அதற்குப் பிறகு வீட்டு மனைகளைப்பற்றிப் பேச வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். கெடிகாரம் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றைய விலைவாசி நிலையில் இதே முறை பின்பற்றப்பட்டு வந்தால், எவ்வளவு நாம் நெல்லைப் பயிரிடுங்கள் என்று பிரசாரம் செய்தாலும், அந்த உணர்ச்சி இருக்கும் வரையில் தான் விவசாயி அந்த உணர்ச்சியில் செய்ய முடியுமே தவிர, நீண்ட நெடுங் காலத்திற்கு அதை வைத்து சமாளிக்க முடியாது. விலைவாசிகளை நிர்ணயிப்பதற்கு முறைகள் என்ன? அயல்நாடுகளில் அமெரிக்கா, ரஷியா, போன்ற நாடுகளில் எந்த முறையைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள் என்று காண வேண்டும். வருஷம் பூராவும் 365 நாட்களிலும் ஒரே சீரான விலைகள் இருப்பதற்கான வழிவகைகளைக் காண முயல் வேண்டும். விலை நிர்ணயிப்பதில் உள்ள தவறினால்தான் இன்றைய தினம் தட்டுப்பாடு நிலவுகிறது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் பரிசாரம் தேட வேண்டுமென்று என்னுடைய உணர்வினை வெளிப்படுத்தி எனக்கு வாய்ப்பளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : Tae House will now adjourn and meet 7-00
again at 4-00 p. m. tomorrow. p.m

The House then adjourned.